

Democràcia directa a l'escenari
**Teatre Legislatiu: cap a
la transformació social**

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Cristian Alarcón
**“Les ‘pandillas’ no són
només pólvora i mort”**

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N226

27 d'abril de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

Telefónica s'empara en la reforma laboral per acomiadar personal

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Dues persones que treballen a centrals de la companyia a Barcelona han estat acomiadades mentre gaudien de baixes mèdiques justificades

ALBERT GARCIA

Pedralbes, un gueto immune a la crisi

La manifestació unitària del Primer de Maig recorrerà per primera vegada els carrers dels barris més adinerats de Barcelona

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Per sobre de l'avinguda Diagonal de Barcelona, trobem dos barris on el tàndem CiU-PP acon-

segueix el 80% dels vots. Es tracta de Pedralbes i la Bonanova, on la renda per capita arriba als 40.000

euros i on la vida transcorre entre el Club de Polo i el Reial Club de Tennis.

L'Ajuntament de Barcelona denuncia els bombers que lluiten pel conveni

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La plantilla del cos de Bombers de la ciutat de Barcelona continua denunciant que l'alcalde Jordi Hereu respon amb repressió les mobilitzacions per la millora de les condicions laborals. Tres bombers han estat denunciats després d'una manifestació, sota l'acusació d'atemptat i desordres.

L'MSR atia la mort d'un jove per aterrar a Salt mentre PxC presenta 108 candidatures

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINES 7 i 8

Les candidatures ultradretanes a les properes eleccions municipals utilitzen la immigració per treure rèdits electorals. L'MSR està instrumentalitzant la mort d'un jove del municipi de Salt per criminalitzar la població immigrada, tot i que les causes de la defunció encara no s'han aclarit.

Gent de l'Àfrica Negra retinguda a Tunísia

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

Les persones que fugen de la guerra de Líbia i entren a Tu-

nísia han de restar al camp de refugiades de Choucha. Són persones de Somàlia, Eritrea, el Sudan o la Costa d'Ivori,

Mor l'últim cantador de jota del delta de l'Ebre

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

Josep Guarch lo Teixidor mor després de deixar el gènere

ben viu a tot el territori. Actualment, trobem grups i iniciatives que fusionen la jota amb d'altres estils musicals i de dansa.

, estirant del fil

CATALUNYA · ELS CARRERS D'AQUESTA ZONA ACULLEN LES RENDES MÉS ALTES DE LA CIUTAT DE BARCELONA

Gueto de Pedralbes: allà on no arriba la crisi econòmica

Al barri icona de la burgesia catalana, CiU i el PP van arrasar amb un 81% dels vots el 28N. Per primera vegada, l'1 de Maig alternatiu recorrerà el fortí conservador

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

A propòsit de la dimensió i l'evolució de la crisi que va esclatar la tardor de 2007 i que encara es perllonga, el financer Warren Buffett va etzibar fa temps: "Això és la guerra de classes; i l'estem guanyant nosaltres". *Newsweek* va recollir una reflexió similar amb la caiguda del mur de Berlín: "La guerra contra la pobresa ha acabat; i l'han perduda els pobres". Segle XXI: classes, capitalisme global, crisi. Acompanyats, a casa nostra, d'un discurs únic que continua dominant i imposant-se: "Totes ens hem d'estrenyar el cinturó", "hem de deixar de viure per sobre de les nostres possibilitats". Totes? No pas, la realitat no és com volen que la veiem.

A Pedralbes, de 6.073 electores, 4.906 van votar per CiU (3.265) i el PP (1.641), mentre que Ciutadans va rebre 328 vots

Si el poder més efectiu sempre és el que s'exerceix des de la discreció i el silenci, la vella metàfora del *Diagonal en amunt* -en relació a la distribució territorial de les classes socials dins la ciutat- continua sent parcialment real. Tan real com el fet que la crisi va per barris i que, durant els darrers quatre anys, ni els bancs ni el gran empresariat ni les grans accionistes no hi han perdut. Ben al contrari: hi han continuat guanyant. Des que va esclatar la crisi, els bancs han guanyat 1,8 milions d'euros l'hora i les grans empreses 5,2 milions cada 60 minuts.

El fortí de la dreta conservadora

El districte de Sarrià-Sant Gervasi -en concret, els barris de Pedralbes, la Bonanova i Sarrià- és el símbol d'alt estandíng que distingeix el poder econòmic real que influeix, modula i modifica decisions polítiques cabdals que afecten la majoria social. Residència d'alt estandíng de gent empresària, gestores i diri-

El carrer Cavallers és un exemple de carrer videovigilat

gents de la classe política. El búnquer on resideixen els cognoms més habituals de les nissagues del poder econòmic català. El barri que "més s'assembla a un gueto", en paraules del director de l'IGOP de la UAB, Joan Subirats; "uniformitat de classe i homogeneïtat ideològica, de posició econòmica i de qualitat de vida".

Els resultats de les darreres eleccions autonòmiques són, en aquest aspecte, simptomàtics: una participació alta -que va llindar el 75%- i escorada de forma desbor-

dados cap a la dreta. Només a Pedralbes, de 6.073 electores, 4.906 van votar per CiU (3.265) i el PP (1.641). Si hi afegim els 328 vots registrats per Ciutadans (C's), les dretes van obtenir 5.234 vots, el 86% dels sufragis. Les formacions del tripartit van registrar 500 vots comptats, un 8,23% del vot registrat: el PSC va sumar només 268 vots. El recompte va ser semblant al barri de la Bonanova de Sant Gervasi: de 13.037 votants, 10.370 (79%) ho van fer per CiU, PP i C's. Aquesta darrera formació va recollir 710 vots, mentre les

forces del tripartit en van obtenir poc més del doble, 1.572 vots.

Els indicadors de renda *per capita* també parlen sols i evidencien el mur i les fronteres de les classes socials. Segons dades oficials de l'any 2005, el veïnat de l'antic camp de Sarrià (40.306 euros), de Pedralbes (35.236) i de Palau Reial (34.909) lideren el rànquing de renda familiar *per capita* disponible. Gasten 2,6 vegades el que gasten les zones més humils i un 80% més que la mitjana de la ciutat. A l'altra cara de la mateixa moneda, hi trobem el

Baró de Viver (7.112 euros anuals), Besòs-Mar (7.423) o la Trinitat Nova (8.263).

Primer de Maig alternatiu

Amb aquest rerefons, el Primer de Maig alternatiu d'enguany recorrerà les avingudes del barri més elitista el diumenge vinent. Cal rebobinar a les protestes contra la guerra de l'Iraq per trobar mobilitzacions socials davant el consolat dels EUA. Un consolat que es va desplaçar del centre a la perifèria elitista arran de les protestes massives contra l'OTAN durant la dècada dels 80. La memòria immediata de la ciutat no recorda una convocatòria d'aquestes característiques des de fa dècades. La manifestació, que arrencarà a les 5 de la tarda als Jardins de Gràcia sota el lema *Ara ens toca a nosaltres*, és una reivindicació obrera que advoca per sortir de la crisi des d'altres paràmetres socials i solidaris. Està convocada per Ara nosaltres i compta amb el suport de l'Assemblea de Barcelona, diferents comitès de barri i diverses entitats.

La marxa arriba just quan s'ha fet públic que l'Estat espanyol és el lloc on es treballen més hores

La mobilització arriba just quan s'ha fet públic el darrer informe de l'Economic Policy Institute de Washington sobre relacions laborals, que destaca que l'Estat espanyol és el lloc on es treballen més hores, on els salaris són més baixos i on es redistribueix menys la riquesa. Davant d'aquesta realitat, el sindicalisme alternatiu -CGT, IAC, CSC, CNT o la COS- també ha convocat diferents mobilitzacions durant el matí, ben allunyades dels pactes de concertació de CCOO i UGT en matèria de reforma laboral i atac a les pensions. Veus alçades que parafrasegen Primo Levi -en un context aparentment tan llunyà del que l'autor planteja a l'obra *Si això és un home*- i copsen com és la lluita de classes i com està sent la sortida de la crisi l'any 2011: "Li serà donat a qui posseeix, li serà tret a qui no té res".

G-16: amos i 'senyors' de Barcelona

Tanquen negocis a la sobretaula, impulsen i dissenten la ciutat, alenen decisions i collen el poder polític. Com a representants dels interessos del diner, rarament perden. Participen cada dia de la cosa pública, però des de la més estricta opacitat. I tenen nom: G-16. Les setze entitats més influents de Barcelona: Foment del Treball, la Cambra de Comerç, el Círculo Ecuestre, el Real Club de Tennis de Barcelona, el Cercle d'Economia, el FC Barcelona, el RCD Espanyol, l'Orfeó Català, el Club Natació Barcelona, el RACC,

l'Ateneu Barcelonès, el Centre Excursionista de Catalunya, l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre (patronal del camp, dels grans propietaris), el Círculo Artístico, el Real Club de Polo de Barcelona o el Círculo del Liceo -restringit i que, fins fa ben poc, vetava la presència de dones, inclosa Montserrat Caballé. Es reuneixen periòdicament, amb caràcter mensual o bimensual i, lluny de llums i taquígrafs, imposen l'opció de les elits a la majoria social.

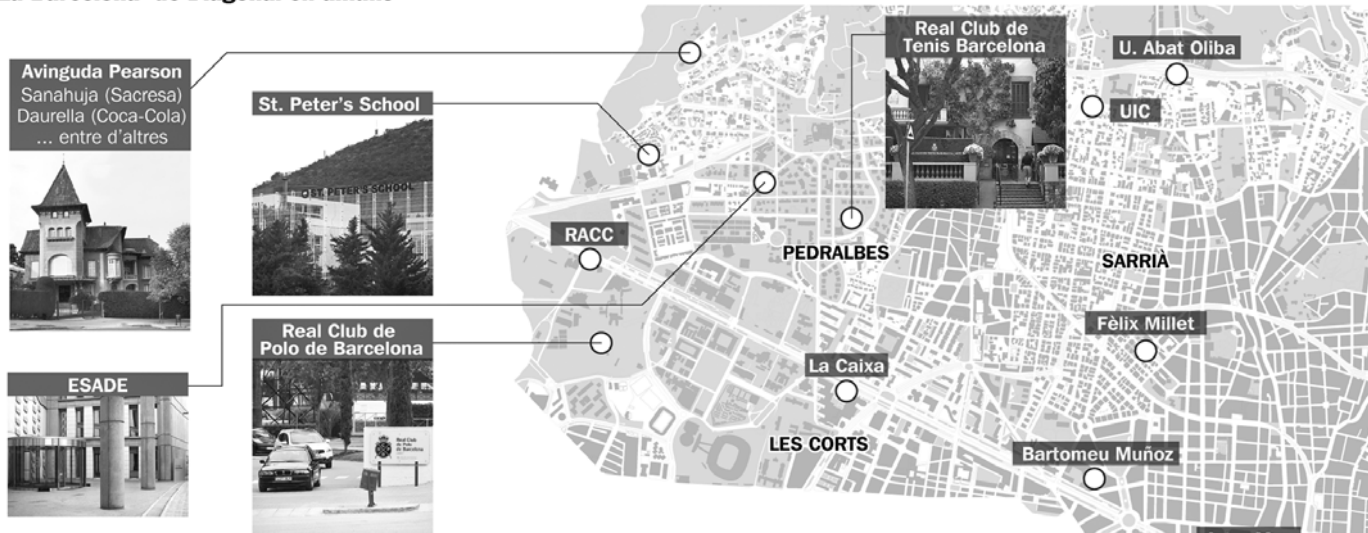
La seva existència es va conèixer arran d'un reportatge pu-

blicat al diari econòmic *Expan-sión* el 2008, mentre que *Carrer*, la revista de la FAVB, en va fer una anàlisi profunda. Autorebetejada com a *societat civil*, són el *lobby* del diner capaç, és a dir, poden aconseguir 70.000 milions de pessetes de l'erari públic per a la reconstrucció del Liceu mentre, durant les mateixes dades, l'aluminosi feia estralls a 35.000 habitatges obrers construïts amb ciment defectuós per la burgesia catalana del llinatge dels Sanahuja. Encara avui, dinou anys després, hi ha 1.000 famílies que esperen solucions.

> Per primer cop en molts anys la protesta social arribarà al barri més elitista i acabalat de Barcelona: la celebració del Primer de Maig d'enguany, convocada per una xarxa de col·lectius i afinitats, transcorrerà en part pels carrers fortificats i videovigilats de la zona més alta de la ciutat, davant una sortida a la crisi que ha consagrat la màxima de socialitzar tota pèrdua i privatitzar tot guany. Mentrestant, d'altres continuen enriquint-se amb absoluta impunitat, en un món on qui paga mana, qui mana no paga i qui cobra, senzillament, obeeix.

, estirant del fil

■ La Barcelona 'de Diagonal en amunt'

■ La nostra crisi

Així arribem a l'1 de maig

1.300.000	Pobres a Catalunya <small>2 milions als Països Catalans</small>
600.000	Persones a l'atur
100.000	Persones sense cap prestació
50.000	Desnonaments des de 2007
56%	de la població Cobra menys de 1.000 euros al mes

■ Els seus guanys

Així hi arriben ells, després de 3 anys de 'crisi'*

Beneficis de la banca	45,28 milions d'euros al dia	66.111 milions
Beneficis de les grans empreses de l'ibex35**	126,76 milions d'euros al dia	185.073 milions
Dividends repartits per la Borsa espanyola	73,86 milions d'euros al dia	107.840 milions
Retallades socials 2010-2013	34 milions d'euros al dia	50.000 milions

*Guanys acumulats en el període 2007-2010 segons diversos paràmetres.

**Els principals bancs formen part de l'ibex35. Els dividends abonats formen part dels beneficis acumulats.

CATALUNYA · FÈLIX MILLET VA REVELAR QUE "SOM 400 I SEMPRE SOM ELS MATEIXOS"

Un barri que destil·la classisme, luxe no dissimulat i seguretat privada desbocada

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Anatomia de classe: de la tribuna del Barça, al vermut del Turó Park. Han anat a sopar al Círculo Ecuestre (12.000 euros ser-ne sòcia) per tancar negocis. Prèviament, han passat pel Club de Polo (20.000 euros a fons perdut per pertanyer-hi), han recollit la canalla a la subvencionada St Paul's School (600 euros de quota mensual encoberta) i han aterrat al Reial Club de Tennis. Són allà i sempre són la mateixa gent. Fan i desfan. Ho va reblar Fèlix Millet, que formava part activa de l'influent G-16 barceloní i era un prohom venerat de les institucions catalanes: Clau de Barcelona (1998), Creu de Sant Jordi (1999), guardó Senyor de Barcelona (2004) i Conciutadà que Ens Honora (2008). Són la mateixa gent, sí, i fan

el de sempre, amb silenci i opacitat com a premissa "Perdríem la nostra força si fèssim públic els acords que tanquem" al Círculo Ecuestre, es va sincerar el directiu Manuel Carreras el setembre de 2008.

Vivim en una societat on el 20% de les contribuents amb més ingressos ja disposen del 47% de la renda

Les mateixes 400 persones que habiten la mateixa torre de marfil de l'oasi català amb tastet de màfia local; es tracta del fortí de la classe dominant, on nissagues entrecrua-

des i famílies acabalades, sumades a gestores i dirigents de la classe política que s'hi han traslladat, conformen unes relacions endogàmiques que controlen, amb absoluta discreció i enorme influència, les regles del país. L'1% que domina el 99%, que diria la teoria de les elits de Charles Wright Mills. Unes elits que es blinden sota allò anunciat per Mike Davis des de l'ecologia urbana de la por: bunquerització de videocàmeres, multiplicació d'alarmes i auge de la seguretat privada al barri que disposa de més espai públic menys utilitzat. I també del major nombre de segones portes classistes destinades a l'accés del personal de servei a les mansions del club selecte de l'alta burgesia. Les de sempre són les mateixes: 20.000 persones a Catalunya que declaren uns ingressos superiors als 120.000 euros anuals. Tot això en una societat ben

dual, on el 20% de les contribuents amb més ingressos ja disposen del 47% de la renda. Contribuents a les quals Mas i Mas-Collé ja han anunciat que volen millorar la vida rebaixant-los els impostos.

Nostàlgia franquista

Un poder fonamentalment masculí, sovint d'adscripció espanyolista, que vindica els privilegis i beneficis del present: malgrat alguna desfeta (la família Sanahuja amb Sacresa, Bruno Figueres amb Habitat), els grans patrimonis han continuat guanyant i acumulant riquesa. Uns grans patrimonis que tampoc s'estan de lloar el franquisme i la fidelitat i el suport que li van professar, entre les parets oligàrquiques del Círculo Ecuestre. Pinyol nostàlgic amb cares conegudes i algun Godó del mig, com denunciarà al proper número de *Carrer* el codirector Marc

Andreu, que narra la presentació del llibre *La otra memoria histórica* de Miquel Mir al Círculo Ecuestre, que va acabar amb lloances obertes i gens dissimulades al dictador.

I és que, si la memòria sempre és un camp de batalla, també ho és el nomenclàtor de la ciutat. *Las casitas del barrio alto*, cantava Víctor Jara. Si el Raval té el carrer Salvador Seguí, Pedralbes té la seva avinguda Pearson. En homenatge a un dels seus: F.S. Pearson, fundador del club de golf de Pedralbes i Sant Cugat i rostre ben visible de la Canadenca de principis de segle -posteriorment FECSA-, símbol del control d'un sector energètic, encara avui ben clar. Metafòra de lluita obrera a les portes del Primer de Maig: la mateixa Canadenca de Pearson on es va forjar la històrica lluita que va consagrar les vuit hores de jornada laboral.

, impressions

José Aristizábal · Membre de Colectivo Maloka
opinio@setmanaridirecta.info

Qui són els incívics?

En alguns ajuntaments catalans, diferents partits polítics estan vinculant els immigrants amb l'incivisme per restringir els seus drets d'arrelament, residència o reagrupació familiar. A l'Hospitalet, els darrers mesos, PSC i PP han presentat mocions segons les quals s'ha de negar alguns d'aquests drets als immigrants quan siguin enxampats en conductes denominades "incíviques". CiU ha anunciat mocions en aquest sentit.

Sancionar un mateix comportament amb dos càstigs desiguals, segons si s'és d'aquí o s'és de fora i aplicar un major càstig per tenir un origen diferent, és una política obertament discriminatòria que nega drets als que no són d'aquí i els col·loca en una situació de major vulnerabilitat. És insolidari i injust amb els estrangers; però també negatiu per a la societat catalana. No promou la convivència, no contribueix a la cohesió social, a la inclusió, a l'enfortiment de la ciutadania. Per contra, invita a la intolerància i la violació de drets.

La corrupció dels polítics que roben finances públiques no són conductes incíviques?

Segons dues grans pensadores, l'una catalana i l'altra del centre d'Europa, les virtuts cíviques sempre estan relacionades amb l'ètica ciutadana i els valors democràtics. Segons Victòria Camps i Agnes Heller, les principals virtuts cíviques són la tole-

GUSTAVO BEROCAN

rància, la solidaritat i el valor o coratge civil. A la llum d'aquest pensament mirem algunes conductes.

Crisi i 'incivisme'

Els grans monopolis financers obligaren Grècia i Irlanda al rescat i abocaren als seus pobles a l'atur i a la pobresa. Els mercats ataquen l'euro. Els especuladors

ataquen l'economia de Portugal i de l'Estat espanyol. I la usura i l'especulació financera ha llençat cinc milions de persones a l'atur i ha deixat milers de famílies sense habitatge. No són incívics aquests especuladors? No és incívic i antidemocràtic salvar amb diner públic un sistema financer que es lucra amb guanys privats i no accepta cap regulació

de l'Estat? Més que incívic, l'explotació d'aquests monopolis és salvatge.

Els monopolis financers evadeixen impostos, defrauden a l'Estat, falsegen comptabilitats, practiquen frau fiscal i mantenen comptes opacs en paradisos fiscals. No és això incivisme? La corrupció dels polítics que roben finances públiques, o les requalificacions de terrenys urbans que alimentaren la bombolla immobiliària i la crisi, no són conductes incíviques que van en contra de qualsevol ètica ciutadana? Per què no es presenten mocions contra els especuladors financers i

mateix temps, crear distància i temor front a ells entre la població local: d'aquí a la xenofòbia i el racisme, només hi ha un pas. Des dels moviments socials alternatius, el que diem és que catalans i immigrants, espanyols i estrangers, hem d'unir-nos i treballar junts per trobar una sortida alternativa a les crisis. Seguim l'exemple de la gent que lluita per un món diferent a Egipte, Tunísia, Líbia, Islàndia, Amèrica Llatina, o aquí mateix. Perquè enmig de les crisis, també hi ha avenços cap a la globalització dels drets humans, de la justícia, de la pau i la defensa del medi ambient i del planeta Terra.

Unim-nos!

Cap país, cap nació es salvarà sola. Els principals problemes que fuetegen el planeta són globals, som una mateixa humanitat i la Terra és la única casa que tenim per a tots. I quan l'escalfament global reescalafi encara més l'atmosfera, els oceans i el clima amb els seus efectes devastadors, o ens salvem tots o no es salva ningú. I per salvar-nos, hem de canviar la mentalitat i atrevir-nos a deixar enrere el capitalisme salvatge i els seus monopolis financers. L'egoisme nacional mai no fou bo. En canvi, el bon veïnatge entre diferents, la interculturalitat, la mescla de cultures i sabers, la cooperació entre persones d'origens diferents i la fraternitat sempre han estat riquesa de les societats i de la humanitat. Unim-nos catalans i immigrants i diguem a aquests polítics que els incívics són ells perquè només per conquistar alguns vots, han caigut en la demagògia i la irresponsabilitat.

Es vol desviar l'atenció de qui són els culpables i es diu que els responsables de la crisi són els immigrants

polítics corruptes, i sí contra els immigrants? Doncs perquè els efectes de les crisis que vivim seran encara més durs, hi haurà més atur i més retalls en la salut, l'educació, les pensions, els salaris. I es vol desviar l'atenció de qui són els culpables i introduir en la imaginació de la gent que els responsables de la crisi són els immigrants. No es vol que a les campanyes electorals es parli de la usura dels bancs; per tant, tres mocions en tres mesos contra l'"incivisme" dels immigrants a l'Hospitalet.

També es busca atemorir els immigrants perquè no es reunixin i defensin els seus drets. I, al

Marta Navarro · Poetessa
opinio@setmanaridirecta.info

Petons sense plom

Menja i que et mengin a petons, molts, a centenars, però petons sense plom, sisplau. Els darrers estudis realitzats a diferents marques de cosmètica que comercialitzen barres de llavis ens han recordat de nou que un alt percentatge d'aquest producte conté traces de plom. Plom que petó a petó anem ingerint. Amor plomís, diria jo. L'informe de Campaign for Safe Cosmetics conclou que els nivells

de plom es troben molt allunyats de les quantitats diàries admeses i establertes per l'Organització Mundial de la Salut. Les companyies de cosmètica es defensen dient que són mínimes.

Pintallavis de llarga durada, i tant! El contingut d'algunes dura més que els i les petonejades. Canvies de parella però la barra de llavis amb el seu plom amic segueix al teu costat. Petites partícules de plom que vessen

Besa, no et tallis, però assegura't abans del que el mercat et posa als llavis

pels teus llavis, atrinxerades sota la teva llengua, rondant per la teva saliva, viatjant gola avall fins

trobar algun lloc còmode on esperar una altra dosi de labial vermell i plomís.

Compte amb aquests colors que diuen ser de llarga durada, com més dura més alt contingut en plom pot tenir. I què faràs avui? Vaig al cinema i a menjar-me lentament una ració de plom labial, sola o en companyia. Personalment el plom és un sabor que no em desagrada. Si decideixo no menjar-me unes

maduixes amb plom, ni preparar-me un te a l'aroma de la traça de plom, per què he d'ingerir-lo en la meua barra de llapis de llavis? Una cosa és tenir una parella plom i una altra molt diferent deixar-la anar dosis de plom sense més, encara que sigui a petonejades.

Besa, no et tallis, però assegura't abans del que el mercat et posa als llavis. Besa, sí, besa molt, però besa sense plom.

José Luis Gordillo · Membre del Centre Delàs d'Estudis per la Pau de Justícia i Pau
opinio@setmanaridirecta.info

Neocolonialisme amb el vist i plau de l'ONU

Els defensors de bona fe dels bombardejos de l'OTAN a Líbia sostenen que, a diferència de la invasió de l'Iraq, en aquest cas l'ONU ha autoritzat diverses mesures polítiques, econòmiques i militars que són, en l'essencial, legítimes i necessàries per assolir una pau justa en aquest país. A la vista del contingut de les resolucions 1970 i 1973 del Consell de Seguretat, cal preguntar-se si aquestes persones saben el que diuen quan qualifiquen de legítimes les mesures adoptades.

Fer efectiu el principi de la lliure determinació del poble libi està fora de l'abast dels rebels

La Resolució 1970 decreta un embargament d'armes a tota Líbia que ha d'administrar un Comitè de Sancions directament depenent del Consell de Seguretat de l'ONU, és a dir, de les grans potències. L'embargament s'imposa a tota Líbia i, en conseqüència, hauria d'afectar per igual els dos bàndols de la guerra civil en curs; però la mateixa resolució atorga a aquest comitè la potestat d'autoritzar l'entra-

da d'armes a Líbia si així ho considera oportú. Atès que la intervenció occidental es va produir en el moment de major debilitat de l'oposició a Gaddafi, la possibilitat que aquesta arribi algun dia a Trípoli depèn ara de les armes, de l'assessorament i entrenament militar proporcionats, supervisats i/o controlats per les potències occidentals. Tal vegada els rebels aconseguiran enderro-

car Gaddafi amb l'ajuda de l'OTAN, però el que està fora del seu abast és fer efectiu el principi de la lliure determinació del poble libi. A la Resolució 1970 es decreta la congelació dels actius situats a l'estranger propietat de Gaddafi, la seva família i alguns alts càrrecs del seu règim; però a la Resolució 1973 aquesta congelació s'estén a tots els béns controlats per les autoritats

libies designades per l'esmentat Comitè de Sancions. Els actius en qüestió no són poca cosa. Estem parlant d'accions, fons d'inversió i altres recursos econòmics valorats en uns 75.000 milions de dòlars. Aquests recursos són necessaris, directament o indirecta, per poder explotar el petroli i el gas de Líbia. Si Gaddafi és enderrocat, s'estarà davant un buit de poder que farà impossible que la població libia es beneficiï d'ells. El que cal esperar en aquest cas és la imposició d'un protectorat transitori, controlat per l'OTAN, fins que hi hagi un govern reconegut com a legítim per les grans potències. Per aconseguir això, les noves autoritats libies haurien de plegar-se a les seves exigències. Si el país es parteix en dos estats, com sembla probable, la situació encara serà més complicada perquè quina de les dues noves entitats polítiques haurà d'heretar els béns congelats? En qualsevol cas, en aquest supòsit també s'imposarà un protectorat que pot durar dècades, fins que algun Tribunal Internacional resolgui l'immens embolic jurídic provocat per la partició del país. Mentrestant, les empreses petrolieres occidentals i els governs al seu servei faran, desfaran i potinejaran tot el que voldran. En el segle XIX, se'n deia "colònia" a un país que patia una intervenció estrangera d'aquestes característiques.

. EN CALENT

"He pres la decisió de posar-me en vaga de fam per demanar el que em correspon"

M. Elvia López Coll,
presa a Brians I

Fa cinc mesos que intento que em visiti un advocat del Servei d'Orientació Jurídica (SOJ) per a que m'assessori i m'ajudi a reclamar els meus permisos, que van ser denegats per la meua situació psiquiàtrica; després van rebutjar la meua sol·licitud perquè abans d'entrar a presó prenia alcohol freqüentment degut a que exercia la prostitució i sovint havia de beure per poder guanyar diners. La condició de la Junta de Tractament era que realitzés un programa de drogodependència; però si no se m'ha

aplicat cap rebaixa de condemna per toxicomania i no sóc consumidora, no em poden exigir realitzar aquest programa.

Que hagi estat, o ho pugui ser en un futur, prostituta i que consumeixi o no alcohol el dia de demà, no té res a veure amb la meua condemna i pertany a la meua vida privada, a la meua intimitat, que és precisament el que la Junta de Tractament em vol arrabassar.

A la presó he fet programes d'autocontrol, però a les preses se'ns demana que ens controlem mentre rebem

amenaces per part dels funcionaris, mentre reclamem millor tracte; ens humilien cada dia pel sol fet de dur uniforme, sempre tenen les de guanyar i a nosaltres ni se'ns escolta.

He denunciat fins a quin punt se'ns explota laboralment als tallers del CIRE, sis hores diàries per 130 euros mensuals, he lluitat per un sou digne i m'ha servit per a que presentin els meus informes psiquiàtrics al jutjat de Vigilància Penitenciària, sense tenir en compte el que realment pateixo, una gran depressió i tristesa des que estic presa.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Qui va ser Miquel Badia?

Ru, Barcelona

Trobo molt admirable la postura que la DIRECTA no es mereix una batalla interna perquè és el que perseguia l'autor de l'article "Sóc en Miquel Badia i m'han dit que algú d'aquí em busca", publicat a la DIRECTA número 225. Però jo no me n'he pogut estar perquè crec important que la gent que potser no havia sentit mai aquest nom tingui una altra versió de la trajectòria vital del personatge.

Miquel Badia va ser un polític i un "brutal defensor de la burgesia catalana". Va començar al costat d'en Macià, als anys 20, però després els seus camins van prendre matisos diferents. Durant la República va ser cap de les Joventuts d'Estat Català, Secretari General d'Ordre Públic de la Generalitat i cap superior de la policia de Catalunya. Seria l'equivalent a en Felip Puig. Des d'aquesta posició de poder, Badia es va dedicar a perseguir, torturar, apallissar i eliminar militants de la CNT i la FAI, entre d'altres. El 1933 va mobilitzar els seus escamots per fer anar els serveis públics i trencar així la vaga de la CNT. Quan va entrar en aquell bar demanant per qui el buscava, ho feia amb la força i les armes del poder al seu darrera. Com si en Puig anés a La Rimaia a vacil·lar.

Badia formava part d'un petit sector de l'independentisme que va patir una deriva feixista durant els anys 30; igual que va succeir a joves nacionalistes de tot el món, arrossegats per les fortíssimes mareas del nazisme alemany. Odiava especialment els cenetistes, als que considerava "xarnegos espanyols, emigrants que posaven en perill la raça, la societat i la nació catalana", i als "pistolers" de la FAI, "els descamisats, els murcianos de La Torrassa i Collblanc". L'historiador Gabriel Jackson parla d'"un moviment casi feixista dins de les files juvenils de l'Esquerra. Portant camises verdes, anomenant-se a si mateixos escamots, fent instrucció en formació militar" (*The Spanish republic and the civil war*. Princeton University Press, 1965).

De fet, els escamots d'Estat Català no dissimulaven la seva simpatia pels nazis. Manuel Blasi, un dels seus dirigents, va viatjar a Alemanya i va entrar en contacte amb la xarxa d'Alfred Rosenberg. També es va programar una trobada a Brussel·les entre delegacions d'Estat Català i l'NSDAP, el partit nacionalsocialista de Hitler.

Quan aquests fets es van fer públics, el dirigent Josep Dencàs va fugir de la zona republicana amb un vapor italià. Els germans Badia, en canvi, van ser atrapats i ajusticiats per algunes de les seves antigues víctimes quan va esclatar la guerra. Com a venjança per aquest ajusticiament, els d'Estat Català van aconseguir assassinar el xofer dels cenetistes que havien donat mort als germans Badia, en Ruano, durant els Fets de Maig del 37.

De l'article en qüestió només voldria puntualitzar que, l'"ajut popular" al que l'autor es refereix va ser la mobilització popular més gran haguda mai en aquesta península i va sobrepassar de llarg el poder de la Generalitat. D'altra manera, aquesta no hagués acceptat mai la dualitat de poders imposada pel Comitè de Milícies Antifeixistes de Catalunya.

. EDITORIAL

I ara què, Jordi Hereu?

“Hi ha moltes formes de matar: / clavar-te un ganivet / treure't el pa / no curar-te d'una malaltia / empènyer-te al suïcidi...” Són paraules de Bertolt Brecht, a propòsit del repertori criminal del que disposa l'Estat. Aquest editorial neix al llindar de la mitjanit: quan la més crua realitat aturava totes les màquines sense temps per redactar, entre la ràbia i la impotència, cap notícia. Ahir al capvespre, la jove Patri Heras, una de les cinc condemnades a presó com a conseqüència del muntatge policíac del 4F, no volia tornar a la presó. Emprisonada des de feia sis mesos a Wad Ras, en tercer grau des del gener, ahir la Patri decidia suïcidar-se. Que alguns s'apuntin ja una osca més en la llarga llista sinistral de les víctimes negades d'una obsessiva i embogida persecució política. Que en aquest cas és va fo-

namentar en la pura revenja i en la barra lliure repressiva. Barra lliure criminal que sabem quan va començar però no com acabarà. Patri Heras va recórrer a totes les instàncies judicials -fins a la petició d'indult recentment denegada- per revertir una pena de 3 anys de presó per un hematoma a la cuixa d'un agent de la Guàrdia Urbana. Tots els estaments van rebutjar-ho, malgrat Patri sempre va proclamar la seva innocència. El més cínic i hipòcrita dels discursos oficials lamentarà avui una altra mort en l'àmbit penitenciari que, malgrat el que no es digui, té responsables directes i indirectes. Els impulsors de les Ordenances del Civisme, de les reformes del Codi Penal o de la política de mà dura atada per l'Ajuntament -que era acusació particular- estan rere el suïcidi de Patri. Suïcidi que és mort. Mort que és assassinat.

. COM S'HA FET

El dissabte passat vam anar a les Rambles de Barcelona a fer difusió amb dues parades del Dia del Llibre i va anar molt bé. Sort dels companys i companyes que van passar el dia allà, atenent la gent interessada. I el proper dissabte 30 d'abril celebrem el nostre cinquè aniversari. Serà a l'Ateneu Popular de 9 Barris i hi esteu totes convidades. Volem felicitar totes les persones (en són moltes) que col·laboren perquè la DIRECTA pugui sortir al carrer cada dimecres. Després de cinc anys, continuem creient necessari un projecte com aquest, sobretot davant el trist panorama informatiu que ens ofereixen els mass-media. També -i sobretot- volem felicitar les prop de 1.500 persones que esteu subscriptes i que, per poc que pugueu, cada any renoueu la vostra subscripció. Vosaltres sou el verdader tresor d'aquest projecte i ens devem a vosaltres. Gràcies, de tot cor. Finalment, des de l'Agenda, us demanem disculpes per la poca profunditat de la secció publicada la setmana passada. Les vacances van fer disminuir els actes i un error en l'enviament del document a correcció va fer la resta. Alhora, convidem els col·lectius a fer-ne ús, a publicar les vostres activitats, enviant-nos un correu amb una setmana d'antelació a agenda@setmanaridirecta.info.

. FE D'ERRADES

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
una.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

 LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

 Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
 RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
 NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Quinze anys passen ràpid!

Jordi Raymond
directa@setmanaridirecta.info

El mes de maig, el barri de Vallcarca estarà de festa, ja que l'Ateneu Popular de Vallcarca fa quinze anys amb aquest nom. Podríem escriure força pàgines per intentar explicar de forma incompleta d'on sorgeix aquest ateneu; parlar de les primeres ocupacions dels anys 80, dels *indapas*, els autònoms i els *anarkos* dels 90, de les festes alternatives la primera dècada de 2000, tot ben farcit d'autogestió, de cultura, de música... sobretot de música, de molta música. I tot i així, mai no ho explicarem tot. No importa que no coneguem ni hàgiu sentit parlar mai de l'Ateneu, ni tan sols que no hàgiu sentit la maleïda història del barri de Vallcarca,

sapigueu que algun dels productes o projectes que han tingut el seu origen aquí, d'alguna manera, sense glòria ni reconeixement, s'han creuat a les vostres vides polítiques. Sigui en forma de música, cartells, accions, experiències o vés a saber què. Perquè el món són petits llocs recòndits sense els quals no existiria un tot. La Barcelona que avui coneixeu, per bé o per mal, no seria la mateixa sense aquesta aportació i no per imprescindible... o sí? Tant se val. Celebrar quinze anys d'esforços sempre és bonic, constructiu, engrescador, dona bon rotllo i és el que importa. I més avui dia, quan els solars que ocupen quasi la meitat de la totalitat del barri ens ofereixen una visió esgarriosa del poder del capitalisme, de la força de l'especulació urbanis-

tica i dels seriosos indicis de corrupció a l'administració. Un panorama trist, el que viu el barri de sota del pont; un crit ofegat per mans poderoses, una història de condemna, un oblit provocat, una destrucció premeditada. Primer, la gent; després, les cases. Desolador fins al punt que alguns s'han afanyat a escriure el punt final, un adéu a Vallcarca que, en realitat, no existeix. I no, no hi ha punt final de la història rebel, tot i que és corrent veure menysprear el poder dels llocs petits... el mal govern encara no ha guanyat la guerra per la terra. I aquesta celebració del quinze aniversari ho vol demostrar. Quinze anys que en projecten quinze més i que volen convertir-se en 30; i així fins a la revolta final del barri, de la ciutat, del món.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
fotografiadirecta@gmail.com – il.lustracioidirecta@gmail.com
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | David Bou Somolinos Expressions | Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Montiel La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARÉSME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

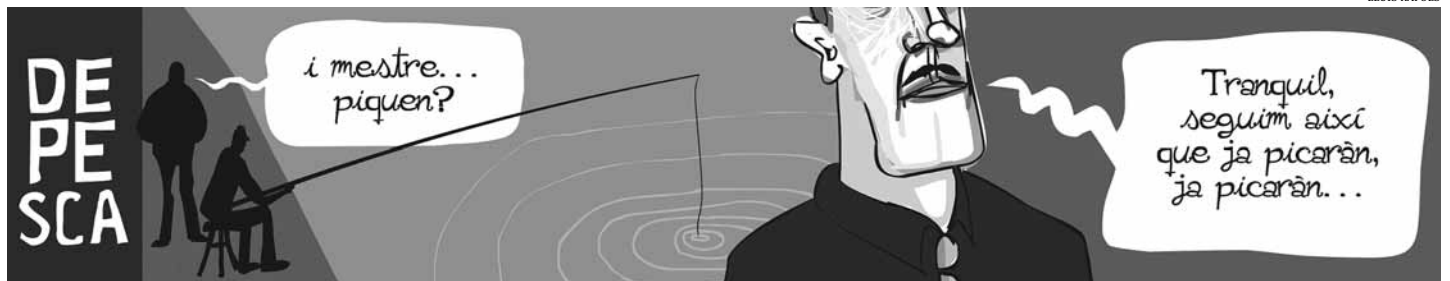
, així està el pati

Les alternatives a la Ronda Mataró | PÀG. 9

1 de Maig a Tarragona, Girona, Castelló i Lleida | PÀG. 9

El CSO Laforsa afronta un judici per desnonament | PÀG. 11

Roses de Sant Jordi que són sinònim d'exploitació | PÀG. 12

GIRONÈS · ES MANIFESTEN AMB LA DEMANDA DE "NETEJAR EL POBLE D'IMMIGRANTS"

Grups ultradretans competeixen per instrumentalitzar la mort d'un jove a Salt

Les causes de la defunció d'un noi de 22 anys el 14 de març encara no s'han aclarit. Un testimoni protegit assegura que el jove empresonat pels fets va actuar després de provocacions

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

La mort d'Òscar Cruz (22 anys) ha estat el punt de partida d'una competició entre grups ultradretans que demanen l'expulsió de la població immigrant del municipi gironí de Salt. Els dos principals competidors són el Movimiento Social Republicano (MSR) i la Plataforma per Catalunya (PxC). Fonts del PSC al municipi també han assenyalat la candidatura Gent de Salt (que engloba la Plataforma AntiAru, contrària a un pla de remodelació urbana) dins aquesta galàxia de grups racistes, però ells han renegat d'aquestes acusacions que consideren parcials i interessades. El jove de 22 anys, que va morir ara fa cinc setmanes, va ser homenatjat amb una

Membres del partit feixista MSR es manifesten a Salt el passat 22 de gener

Una de les protagonistes de les protestes racistes és Mari Carmen Martínez, que serà la cap de llista del MSR

marxa de protesta que va aplegar centenars de persones davant l'edifici de l'ajuntament el 21 de març. Dins la sala de plens, hi havia l'alcaldessa socialista Iolanda Pineda i tot l'equip de govern, que van fer un minut de silenci en homenatge al noi. Els companys de la víctima van enganxar cartells a la façana del consistori i van fer crits com

ara: "Mort a l'assassí", "Volem el culpable", "Polícies maricons", "Immigrants fora d'aquí", "Llançem l'alcaldessa pel balcó", entre d'altres. Una de les protagonistes d'aquelles protesta va ser Mari Carmen Martínez (coneguda com a May), que va amenaçar de mort l'alcaldessa mentre altres joves aixecaven el braç i cridaven contra la immigració. Per aquells crits, Martínez va ser citada a declarar com a imputada a la comissaria dels Mossos del municipi, però ella es va negar a declarar. Un parell de dies més tard, es va fer públic que Mari Carmen Martínez serà la cap de llista del Movimiento Social

Republicano a les eleccions municipals de Salt, acompanyada pel secretari del partit a Catalunya, Jordi Garriga. La candidata no ha aclarit si ja aspirava a ser cap de llista quan es van produir els incidents. En aquest sentit, cal recordar que no és el primer cop que es destapen vincles entre membres de la ultradreta i incidents que busquen la vinculació entre immigració i delinqüència: el 20 de març, un conegut activista ultradretà, Francisco Arboleas, va ser arrestat a Salt sota l'acusació d'haver cremat un contenidor de brossa, un tipus d'actuacions que l'MSR o la PxC atribueixen a joves immigrants.

Una mort confusa

La mort del jove que s'ha convertit en l'estàndard de l'activisme ultradretà al municipi no està exempta de contradiccions i punts foscos per aclarir. Segons s'ha sabut arran de la declaració d'un testimoni protegit (que manté la seva identitat sota secret) que ho va veure tot des de la finestra de casa, "el jove mort (Òscar Cruz) va incitar la baralla amb crits i insults contra Anderson Jair Sinisterra" (ara empresonat per ordre del jutjat d'instrucció 4 de Girona). El jove colombià de 23 anys, acusat formalment d'homicidi dolós, és pare d'una criatura i està casat.

Quan sortia del seu domicili proper a la plaça Onze de Setembre, va topar amb Òscar Cruz. Segons la seva versió, que coincideix amb la del testimoni, va començar a rebre "insults i amenaces" i, aleshores, va decidir respondre, "primer amb paraules" i després "amb un cop de puny a la cara". La baralla va seguir amb cops de puny i puntades de peu mútues, tots dos van quedar lesionats. Sinisterra tenia ferides sagnants a la cara i va sortir corrent. Cruz el va seguir uns metres més enllà, fins que va caure marejat a terra i una veïna va trucar una ambulància. Els serveis mèdics no el van arribar a atendre perquè va marxar cap a casa. Tenia un bony al cap i, quan va veure els seus amics, els va dir: "Un moro m'ha pegat amb el mànec d'un tornavis". L'endemà, els seus familiars van trobar el cadàver del noi, mort mentre dormia al llit de casa. Sinisterra va declarar que mai no havia tingut consciència de la gravetat de les ferides del contrincant i que pensava que no havien estat més greus que les seves.

Roses i Palafrugell

Al Baix Empordà i a l'Alt Empordà, també s'hi han consolidat nuclis de l'MSR. Fa quinze dies, una cinquantena de feixistes van recórrer els carrers de Roses en una manifestació amb banderes ultrades i crits contra la immigració. En aquesta localitat, Agustí Pagès es presenta com a cap de llista. També tindran presència a Palafrugell, sota el paraigua d'una encara embrionària i superficial cultura xenòfoba.

, així està el pati

CATALUNYA · EL PARTIT DE JOSEP ANGLADA PREPARA L'ASSALT A L'ÀREA METROPOLITANA I A TRES DE LES QUATRE CAPITALS CATALANES

Unitat contra el feixisme i el racisme vol barrar el pas a les 108 candidatures de PxC

Xavi Martí

redaccio@setmanaridirecta.info

Unitat contra el feixisme i el racisme (UCFR), un nou moviment que ha nascut per fer front a l'extrema dreta i les seves idees i que aglutina un total de 154 entitats, partits polítics i sindicats de Catalunya, ha convocat una manifestació el proper 30 d'abril a l'Hospitalet de Llobregat sota el lema *No volem feixistes als ajuntaments! Volem la convivència en la diversitat. Volem serveis socials dignes per tothom.*

UCFR alerta del creixement de PxC; a les eleccions de 2003 'només' es va presentar a vuit municipis i va obtenir quatre regidors

L'objectiu d'UCFR i de la protesta del 30 d'abril, que s'emmarca en el Dia contra el feixisme i la xenofòbia, és mobilitzar la societat catalana per "desemmascarar la naturalesa feixista dels dirigents de Plataforma per Catalunya (PxC) i trencar els mites racistes que difonen". UCFR vol aconseguir el suport de persones i col·lectius de tot el país per barrar l'entrada de PxC als consistoris d'arreu de Catalunya.

Acte de presentació d'Unitat contra el feixisme i el racisme a l'Hospitalet de Llobregat

La invasió de l'àrea metropolitana
El partit populista i racista que lidera Josep Anglada ha anunciat que presentarà un total de 108 candidatures a les properes eleccions municipals del 22 de maig, després d'aconseguir 75.000 vots a les eleccions catalanes i quedar-se a les portes del Parlament de Catalunya per ben poc.

L'objectiu de PxC -que actualment compta amb disset regidors i regidores- és fer-se un lloc a l'àrea metropolitana de Barcelona i a les principals capitals catalanes, on la presència de persones nouvingudes és més alta. En aquest sentit,

cal destacar que, de les 108 candidatures, 73 pertanyen a les comarques de Barcelona, onze a Lleida, sis a Girona i divuit a les comarques tarragonines. PxC presentarà llistes a ciutats tan importants com l'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Terrassa, Sabadell, Mataró, Sant Adrià del Besòs, Santa Coloma de Gramenet, Sant Boi, Rubí, Vilanova i la Geltrú, Vilafranca del Penedès, Granollers, Cornellà, Barcelona, Lleida i Tarragona. El partit racista també intentarà aconseguir més presència a la Catalunya Central gràcies a les seves 31 candidatures, entre les quals desta-

quen les de Berga, Igualada, Olesa de Montserrat i Calaf. Actualment, PxC concentra la majoria dels seus disset representants municipals (que *només* s'estenen per nou poblacions catalanes) a ciutats i pobles de la Catalunya Central com Vic, Manresa, Sant Martí de Riucorb, Manlleu i Roda de ter.

També cal destacar que el temor que expressa UCFR davant el creixement de PxC queda plasmat en les dades referents a les eleccions municipals de 2003, quan la formació populista *només* es va presentar a vuit municipis i va aconseguir quatre regidors.

Una tendència europea

Els darrers mesos, els partits d'extrema dreta europeus han sabut explotar el context de crisi econòmica per accedir a les institucions i, com ja va fer Hitler l'any 1933, presenten certes ètnies com les culpables de tots els mals. UCFR vol que la societat catalana s'adoni que les mentides que escupen partits com PxC que parlen de les persones musulmanes i de les persones d'ètnia gitana "són igual de perilloses i igual de falses" que les que es van llençar durant la dècada dels anys 30.

El 5 de maig, es faran actes de protesta davant dels ajuntaments

La jornada de protesta del 30 d'abril també comptarà amb la celebració d'un acte central amb música que començarà a les 6 de la tarda a l'Espai Jove La Fontana de Gràcia. A més, a les 8 de la tarda del 5 de maig, un dia abans del tret de sortida de la campanya electoral, s'organitzaran concentracions de protesta davant dels ajuntaments on es presenten candidatures feixistes o xenòfobes.

+ INFO

unitatcontraelfeixisme.org
www.facebook.com/unitatcfr

CATALUNYA · LA DIVERSITAT LINGÜÍSTICA QUE EXISTEIX ALS CARRERS ÉS FRUIT DE LES MIGRACIONS DELS DARRERS ANYS

Un estudi del Ciemen conclou que es parlen un mínim de 222 llengües

Xavi Martí

redaccio@setmanaridirecta.info

La nostra societat, ben entrat el segle XXI, és heterogènia. Un dels estudis que demostren aquest fet ha estat confeccionat pel Centre Nacional Escarré per a les Minories Ètniques i les Nacions (Ciemen) a través de l'exposició itinerant *Les llengües de Catalunya*, que vol mostrar la diversitat lingüística existent actualment de resultes de les migracions dels darrers anys. La hipòtesi

de partida del Grup d'Estudi de Llengües Amenaçades del Ciemen és que "a Catalunya, hi ha persones que parlen més de 300 llengües". Fins el moment, el Ciemen, que manifesta que "cal fer visible aquesta realitat perquè només amb el coneixement és possible la convivència", ha identificat més de 200 llengües.

De la A a la Z

A Catalunya, es parlen llengües que provenen de tots els continents. Es tracta de 222 llengües

que es parlen a 222 països o territoris que estan dins d'algun Estat. Aquesta gran varietat lingüística fa que, a Catalunya, puguem trobar les diferents visions del món i el diferent coneixement de la realitat que porta cada llengua dins seu. El Ciemen ha trobat llengües que van des de l'aimara fins al zapoteca, passant per altres tan conegudes com el xinès, l'anglès o l'italià. També ha identificat llengües que són menys conegudes, com el kanarès (llengua originària de l'Índia), el txol (originària de Mèxic) o

la llengua de signes senegalesa (originària del Senegal).

Un material útil per les escoles

L'entitat ha pogut recollir una mostra de vocabulari bàsic i un enregistrament sonor de bona part d'aquestes llengües, un material que "s'utilitzarà a les escoles per identificar les llengües que parlen aquelles persones nouvingudes que encara no saben parlar el català o el castellà". El Ciemen també ha indicat que, si algú coneix alguna llengua que no ha quedat

recollida en el llistat de les 222 llengües, ho faci saber a l'adreça de correu www.ciemen.org/expollengues/info.html.

Actualment, en un moment en què la dictadura econòmica fa que s'imposin llengües com l'anglès, el castellà o el xinès, estudis com el que ha fet el Ciemen semblen més necessaris que mai. Es tracta d'iniciatives que contribueixen a evitar que es perdi el llegat cultural que existeix a la Terra i que ens donen eines per vacunar-nos contra la intolerància.

, així està el pati

MATARÓ · LA COORDINADORA PRESERVEM EL MARESME APOSTA PER PROMOURE EL TRANSPORT PÚBLIC

Els càrrecs municipals i les direccions dels partits es contradiuen sobre la C-32

ANNA MURILLO

Una de les rotondes que permetrien connectar les vies actuals amb el projecte alternatiu

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

L'antiga casa senyorial Can Palauet de Mataró (el Maresme) va allotjar, el 14 d'abril, la presentació de la proposta alternativa al projecte de la Ronda Mataró que defensa la Coordinadora Preservem el Maresme (CPM). L'acte va ser protagonitzat pel portaveu de la CPM i de l'Associació de Veïns d'Argentona, Lluís Mas, per l'arquitecte Diego Sáez, per l'arquitecta d'urbanisme i paisatge Anna Soteres i per l'enginyer tècnic OP i representant de l'Associació per la Pro-

Diego Sáez diu que "hi ha problemes de salut, polítics, socials, econòmics i mediambientals associats a la via"

moció del Transport Públic, Albert Gragera. L'exposició es va fer aprofitant la presència, aquell dia, de totes les persones alcaldables per l'Ajuntament de Mataró menys la del PSC, partit representat a l'acte per Núria Gispert, desena de la llista d'aquesta agrupa-

ció i regidora de Mobilitat del govern actual. També hi van prendre part alcaldes, alcaldables, regidores i aspirants a ser-ho d'altres municipis com Alella, Argentona o Vilassar de Mar.

Les alternatives

L'exposició va començar amb la intervenció de Diego Sáez, que va enumerar tots els efectes nocius que es derivarien de la construcció de la Ronda. L'arquitecte considera que "hi ha problemes mediambientals, de salut, econòmics, polítics i socials associats a aquesta infraestructura" i entén que "hem de superar la idea que la construcció de carreteres implica més progrés i una millora de la qualitat de vida". Anna Soteres, per la seva banda, va fer un resum de les disposicions legals que demostren que la Ronda Mataró i la Ronda Maresme són el mateix projecte. L'exposició va culminar amb la intervenció d'Albert Gragera, l'encarregat de plantejar la proposta alternativa que defensa la CPM. Aquesta proposta es duria a terme en tres fases: una primera fase que implicaria una millora del pla de rodalies i la imposició d'una calçada reservada al transport col·lectiu i als Vehicles d'Alta Ocupació (VAO) a la C-32, una segona fase de millora de la variant ferroviària mataronina amb una connexió ferroviària

amb Granollers i una tercera fase que implicaria la pacificació de la N-II i la integració urbana de la via R1 de rodalies. Per evitar col·lapses a la C-32 -una de les motivacions que s'esgrimeixen per justificar la construcció dels laterals-, Gragera va recomanar reduir la velocitat d'aquell tram "de 100 a 80 quilòmetres per hora" i va presentar la possibilitat de "complementar les dues rotondes existents a l'alçada de Mataró Park amb la construcció d'una quarta rotonda, connectada amb les altres dues per un pont i que faria que les tres funcionessin com una de sola, tot desvinculant la sortida de Mataró Oest". Aquesta obra suposaria invertir només vint milions d'euros, menys d'una quarta part del que està pressupostat amb la Ronda Mataró -113 milions d'euros- i amb un impacte molt menor sobre el territori: "només s'hauria de desplaçar el complex comercial Jardiland".

Els posicionaments

Acabada l'exposició, entre les intervencions de les alcaldables, cal destacar la postura innovadora del cap de llista d'ICV, Esteve Martínez, que va dir que el seu partit posaria "la condició d'aturar la Ronda Mataró en la formació d'un nou govern"; o l'ambigüitat de l'alcalde de CiU, Joan Mora (amb moltes opcions de governar el

municipi), que va afirmar que "caldrà valorar els aspectes positius en forma de nous polígons industrials i dels conseqüents llocs de treball que es podrien crear davant d'un hipotètic efecte crida fruit de la construcció dels laterals". També va sorprendre la postura de l'alcalde d'ERC, Francesc Teixidó, que va mostrar divergències amb la postura de la resta d'agrupacions del seu partit a la comarca i també amb el seu posicionament a nivell nacional, amb unes declaracions tan poc clares com les del seu homònim convergent. Des de la Candidatura d'Unitat Popular de Mataró, Xavier Safont Tria va fer notar la "poca claredat" de Mora i va fer palès el seu suport a la proposta alternativa, cosa que també va fer Josep Lluís Freijo dels Verds -Grup Verd Europeu. Gispert pel PSC i José Manuel López pel Partit Popular van valorar positivament que es proposessin alternatives, tot i que, des del principi, s'havien mostrat favorables al projecte de la Ronda Mataró. Els membres de la CPM creuen que, després de les paraules del conseller Lluís Recoder, que va dir que "no aprovaré aquest projecte amb l'alcalde de Mataró en contra", els actes d'aquest tipus es fan més necessaris que mai per deixar en evidència els veritables interessos dels partits.

PAÏSOS CATALANS · LLUITA

Castelló, Girona, Lleida i Tarragona no es quedaran sense Primer de maig

Josep M. Llauredó
redaccio@setmanaridirecta.info

Com ja és tradicional en aquestes dates, arriba l'1 de Maig i els sindicats i els moviments socials alternatius ja tenen preparades diverses accions per commemorar la data més important de l'any per a les treballadores amb consciència de classe. En la seva majoria, les seccions locals de la CGT lideren les protestes, però el suport i, en alguns casos, l'organització des de l'Esquerra Independentista o d'altres forces sindicals com ara la COS, la IAC, Co.Bas, etc. es fa indispensable. Concretament, a La Plana i el Camp, es convoca conjuntament sota la marca de la Coordinadora Repartim el Treball i la Riquesa. A Tarragona, però, la CGT ha sortit de la coordinadora i, aquesta setmana, la convocatòria també es fa sota les sigles del sindicat llibertari. La data és rellevant, també, per demostrar el suport social dels sindicats i els diferents col·lectius alternatius, ja que, generalment, es convoca separada-

A banda de les manifestacions, s'han preparat xerrades i actes al carrer

ment de CCOO i UGT. A banda de les manifestacions -12:30h a Girona, 11h a Castelló, 12h a Lleida i 19h a Tarragona-, s'han preparat xerrades i actes al carrer amb l'objectiu de fer que el Primer de Maig es converteixi en un lloc de trobada i de reivindicació. De reivindicació de drets socials i laborals, sota el lema *Repartim la riquesa i el treball*, sense abandonar les exigències d'abans de la crisi i assenyalant els culpables de la situació actual, que "també són els sindicats que han pactat la reforma de les pensions i les mesures governamentals per afavorir una gent per davant d'una altra". I també de trobada, seguint l'estratègia de la unitat popular, totes juntes -comunistes, anarquistes, socialistes i d'altres istes- per fer sentir la veu de les que ja no acceptaran cap retallada més que afecti la majoria i no la minoria. Aquesta veu també es farà sentir fora de les grans ciutats i no serà el darrer cop durant el mes de maig, ja que -com resa el lema de La Plana i el Camp, *Parem-los els peus*- "les retallades no s'acabaran aquí", ja sigui del sector privat o del sector públic i de l'administració territorial que toqui.

, així està el pati

BARCELONA • ELS BOMBERS ASSEGUREN QUE LA MALA GESTIÓ DEL CONSISTORI HA PROVOCAT UNA SITUACIÓ DE PRECARIETAT I CAOS

Sancionen i denuncien els bombers que demanen que es compleixi el conveni

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Els Bombers de Barcelona estan en peu de lluita. Fa més de tres anys que demanen que l'Ajuntament compleixi els acords sobre les condicions laborals que va signar pel període 2008-2011 i denuncien el que consideren "un rebuig al diàleg i un tancament en banda" per part del consistori. També critiquen "una situació de precarietat a nivell de recursos humans, materials i de planificació" i asseguren que tot plegat es deu "a una mala gestió de l'Ajuntament". Una de les múltiples protestes que han protagonitzat els bombers al llarg d'aquests tres anys, la del 2 de febrer, va acabar amb una batussa amb la Guàrdia Urbana, fet que l'Ajuntament ha aprofitat per obrir expedients sancionadors i denunciar tres bombers.

L'Ajuntament acusa un delegat de CCOO d'agressió a dos agents de la Guàrdia Urbana i de desordres públics

El diàleg topa amb les sancions

El delegat de CCOO Yago Abad va declarar davant la seu de Recursos Humans i Organització de l'Ajuntament a la Barceloneta el 26 d'abril. A les portes, s'hi van concentrar gairebé un centenar de companys que duïen pancartes per donar "caliu als

Just abans de declarar, un grup de bombers dona suport a un dels treballadors de la plantilla de Barcelona que han estat denunciats i sancionats

companys sancionats per la dictadura Hereu". L'acusen d'haver agredit dos agents de la Guàrdia Urbana i, a part d'un expedient sancionador, l'Ajuntament l'ha denunciat d'haver comès dos delictes d'atemptat a l'autoritat i desordres públics. El sindicalista assegura que l'única prova que tenen contra ell és que va perdre la cartera "durant la manifestació".

Això, explica, "va servir per identificar-me i acusar-me d'uns fets que jo no sé de què van". El representant de la CGT al comitè d'empresa, Jordi Matador, és un altre dels treballadors a qui s'ha obert un expedient. També l'han denunciat, en aquest cas acusant-lo d'haver comès dos delictes: furt i suplantació d'identitat. Els fets es remunten al 19 de

febrer, quan alguns membres de la plantilla van ocupar la seu de la Direcció del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament durant quatre hores. Matador afirma que es va quedar sol quan "estava negociant amb la direcció com a membre del comitè i els companys van decidir ocupar la seu per la porta d'emergència". Aleshores, per fugir de la policia, va decidir posar-se un uniforme de personal de seguretat i intentar sortir de l'edifici, però la Guàrdia Urbana el va arrestar després d'enxampar-lo. L'altre treballador va ser sancionat, segons Matador, per "venjança de la Guàrdia Urbana", una situació que la plantilla qualifica d'"inversemblant". Dos agents municipals van identificar-lo quan els va avisar d'un atacament a les rodalies del Museu d'Art Contemporani. Quan van veure el carnet de bomber, van obrir-li diligències per les batusses que s'havien produït el 2 de febrer. Les sancions podrien arribar a un màxim d'un any de suspensió de feina i sou.

Incompliment del conveni i mala gestió

El motiu principal de les mobilitzacions és l'incompliment de l'acord sobre les condicions laborals pel 2008-2011, que incloïa com a

clàusula principal l'equiparació salarial i d'horaris amb el cos de Bombers de la Generalitat, fet que suposaria un ingrés mensual per bomber de 150 euros més. Altres incompliments se centren en el nombre mínim d'efectius per torn o el nombre de persones en plantilla. Així doncs, se suposa que hi hauria d'haver 101 bombers per torn, però el 45% de dies no s'arriba a aquesta fita. Si els treballadors i treballadores en plantilla haurien de ser 732, la plantilla actual se situa prop de les 500 persones. Als incompliments de conveni, la plantilla hi afegeix la retallada salarial del 5% decretada per l'executiu espanyol el juny de 2010 i la congelació salarial decretada pel 2011. El delegat per CCOO Abelino Agut afirma: "Esgotarem les vies de diàleg i pacte mentre mantenim la mobilització, però, si després de les eleccions es manté la mateixa política, podríem optar per la via judicial a través d'una denúncia per incompliment de conveni". El delegat sindical de la CGT, Manuel Garcia, afegeix que es produeix una situació de greuge comparatiu, ja que, "tot i que tenim un horari més extens i fem més sortides per any que els Bombers de la Generalitat, cobrem menys que ells".

> "La situació és caòtica"

Garcia explica que "la situació de Bombers és caòtica perquè no hi ha una bona gestió material i humana" i posa tres exemples de falta de planificació en recursos humans i materials. La primera fa referència a l'incendi que va provocar un home a la cripta de la Sagrada Família, el 19 d'abril, al crit de "Tot això ens ha estat robat!". Segons Garcia, "van faltar personal i mitjans des del començament". Un personal i uns mitjans procedents del Parc de Llevant del Poblenou, que només comptava "amb un caporal per dirigir-los", afegeix. El delegat de la CGT assegura que "s'hi van desplaçar molt cotxes sense comandaments", cosa que va provo-

car certa desorganització en els primers moments de la tasca d'extinció. La manca de materials també es concreta en la manca de tancs pesats específics per ciutat, cosa que queda demostrada per l'ús que s'ha de fer de quatre tancs pesats de muntanya -adquirits per les tasques d'extinció d'estiu-, amb les dificultats de mobilitat que això comporta, i pel fet que a les proves d'accés a bomber s'usïn camions d'una altra marca. Finalment, Garcia tem que el nombre de personal assignat a cada parc es redueixi entre el maig i l'octubre per l'obertura del Parc de Vallvidrera, coincidint amb la temporada d'estiu, quan els índexs de risc són més alts. El Parc de Vall-

vidrera es cobreix a través de serveis extraordinaris retribuïts, uns serveis que alguns bombers que ja estan en plantilla decideixen fer voluntàriament. Tanmateix, la situació de conflicte que es viu a l'empresa pot fer que la plantilla no vulgui cobrir aquests serveis extraordinaris i, per tant, la direcció podria optar per desviar treballadors habituals de cada parc al Parc de Vallvidrera. Les mobilitzacions s'intensificaran fins els comicis electorals del 22 de maig. De moment, s'han confirmat dues concentracions els dies que declarin els dos treballadors restants i una assemblea que es convertirà en manifestació el dia 20 de maig.

ALBERT GARCIA

, així està el pati

BARCELONA · L'EMPRESA DE COMUNICACIONS S'EMPARA EN EL NOU ESTATUT DELS TREBALLADORS

Telefónica acomiada dues treballadores tot i tenir baixes mèdiques justificades

Nicolás Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

Telefónica va acomiadar dues treballadores perquè "no eren rendibles". El dia 4 de febrer, l'empresa va notificar a Marcos i Mari Cruz que, en aplicació de l'Estatut dels Treballadors, no podien continuar treballant a la companyia telefònica. Segons ha comunicat l'empresa, que l'any passat va obtenir els beneficis nets més grans que mai hagi generat una firma espanyola, "les absències al lloc de treball, tot i que són justificades, fan que la seva prestació de serveis no resulti rendible". Marcos té 40 anys i en fa 22 que treballa a l'empresa a Barcelona. Des que en tenia divuit, pateix de pedres al ronyó, però, fa un parell d'anys, un metge li va diagnosticar una hèrnia i dos problemes d'esquena que li provoquen "crisis severes", com afirma el propi Marcos en una carta que va enviar als seus companys i companyes de feina. Arran de la seva situació, es va veure obligat a demanar la baixa mèdica de forma intermitent, justificació que ha adduït l'empresa per acomiadar-lo. Des de Telefónica, expliquen que tot s'emmarca dins la legalitat, d'acord amb l'aplicació del nou Estatut dels treballadors, nascut arran de la reforma laboral de l'any passat.

Estatut dels treballadors connivent
L'article 52.d de l'Estatut dels treballadors diu que "les manques d'assistència al lloc de treball, tot i

Oficines de Telefónica a l'avinguda Madrid de Barcelona

que siguin justificades però intermitents, que arribin al 20% de les jornades hàbils en dos mesos consecutius o al 25% en quatre mesos discontinus dins un període de dotze mesos" són motiu d'acomiadament. És a dir, vuit dies consecutius durant els últims dos mesos, o vint dies sense necessitat de continuïtat en quatre mesos. Però l'estatut exclou un cert nombre de raons que són susceptibles de justificar un acomiadament, com ara "les absències degudes a vaga legal (...), accident de treball, maternitat" o "malaltia o accident laboral quan la baixa hagi estat acordada per els serveis sanitaris oficials i tingui una duració de més de vint dies consecutius". Com que Marcos i Mari Cruz van estar malalts de forma intermitent, l'Estatut dels treballadors permet que les empreses puguin acomiadar una treballadora tot i que la seva baixa estigui justificada per professionals de la salut.

Arran dels acomiadaments, algunes empleades es van mobilitzar per protestar contra la decisió de l'empresa. El 19 d'abril, diverses treballadores de Telefónica van tallar el trànsit a Bac de Roda durant quinze minuts per demanar la readmissió de les dues companyes. I no va ser l'única mobilització del dia. A continuació, van anar a la seu de Telefónica situada a la plaça de Catalunya per concentrar-se contra la retallada del 20% de la plantilla de l'Estat espanyol anunciada fa dues setmanes, mesura

que suposa l'acomiadament de quasi 6.000 persones.

10.000 milions d'euros en beneficis
El 14 d'abril, Telefónica va comunicar que acomiadarà un total de 5.600 persones en el termini de tres anys. Segons l'empresa de telecomunicacions, aquesta mesura n'acompanya d'altres, com la de "deslligar de mica en mica la pujada de sous de la inflació" o reduir un 6% els sous dels càrrecs directius. Amb això, la multinacional pretén millorar el rendiment de l'empresa a l'Estat, tot i que, en l'exercici actual, ha obtingut els beneficis més grans que mai hagi aconseguit una societat espanyola. L'any passat, va obtenir un superàvit de 10.000 milions d'euros a nivell mundial. A l'Estat espanyol, en canvi, els beneficis van disminuir un 14,5%.

La mateixa empresa va proposar uns bons milionaris per als càrrecs directius un dia després d'anunciar les retallades. Fins a 450 milions per als seus càrrecs executius i 6.500 milions en dividends per les accionistes. El president de la companyia, César Alierta, és propietari de quasi 400.000 accions, per les quals cobraria prop de set milions d'euros. Els altres dos consellers executius cobrarien 6,5 milions. A més, els tres consellers executius tenen un sous anuals conjunts de vint milions d'euros, els més alts de les empreses de l'Íbex 35 després del Banco Santander.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT · OKUPACIÓ

Una promotora immobiliària porta a judici el CSO Laforsa

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El centre social Laforsa de Cornellà de Llobregat, ubicat a l'avinguda de la Fama del barri de l'Almeda, va patir, el 26 d'abril, un judici de desnonament per la via de la Llei Hipotecària. El jutjat de primera instància número 2 del municipi va obligar l'assemblea del centre social a presentar una caució de 25.000 euros per poder exercir el seu dret de defensa. De fet, la petició d'aquests diners anava dirigida contra una persona que va ser identificada durant el procés judicial i no pas contra l'assemblea, entitat que no ha estat reconeguda pel tribunal. La vista oral només es va centrar a decidir si es mantenia o no la sanció, un cop ratificada la imposició econòmica i en no tenir dret d'exercir com

a part -ja que els diners no van ser depositats-, el judici va quedar vist per sentència. A l'exterior, hi havia una vintena de persones amb una pancarta fent crits contra l'especulació immobiliària. L'empresa titular de la finca és Draix Inversiones Inmobiliàries SL, una de les múltiples especuladores del sòl que van proliferar durant els anys 90. L'antiga panificadora que s'ubicava a l'edifici va haver d'abandonar-lo quan li van multiplicar per tres el rebut del lloguer. L'edifici, okupat per activistes socials des de l'any 2007, va ser batejat amb el nom de Laforsa en homenatge a la fàbrica siderúrgica ubicada al mateix barri que, l'any 1975, va protagonitzar una protesta de més de 100 dies i una vaga general comarcal contra l'acomiadament d'un treballador, sota el lema *O todos o ninguno*.

La regidora de Sants també desallotja

La socialista Imma Moraleda va mobilitzar, el 22 d'abril, una seixantena de policies, encapçalats per l'intendent Pedro Velázquez, per desallotjar un edifici municipal abandonat al carrer Vallespir de Barcelona que havia estat okupat pocs dies abans. Tot i el testimoni d'un veí que certificava que l'ocupació s'havia fet efectiva dies enrere, els agents van forçar la sortida del jovent i van tapiar la finca. J.R.

, així està el pati

CATALUNYA · EL 90% DE LES FLORS VENUEDES PER LA DIADA SÓN DE PAÏSOS COM COLÒMBIA O KENYA, ON ES VIOLEN ELS DRETS HUMANS

Les roses de Sant Jordi amaguen esclavitud, fumigacions i discriminació

Francesc Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

La diada de Sant Jordi d'enguany ha estat una de les més fluiques pel gremi de floristes, que ha registrat un descens del 20% de les seves vendes, fet que es tradueix en gairebé un milió menys de roses venudes respecte l'any passat. Per fer-nos-en una idea, de 100 roses que es van vendre durant la diada, 90 són exportades i la resta són de producció local, tot i que les floristes catalanes facturin, durant aquesta jornada, la meitat de flors de tota la temporada. Les exportacions procedeixen majoritàriament de Colòmbia, l'Equador, Kenya, Sud-àfrica i Holanda.

El perfum de l'explotació

A Colòmbia, segon productor mundial de flors després d'Holanda, no són poques les veus que alerten de l'impacte ambiental d'aquesta indústria i sobre les condicions laborals de les seves treballadores, el 80% de les quals són dones. Segons la Xarxa d'Economia Solidària, els sous d'aquestes col·lidores és de 120 euros al mes -quatre euros al dia-, amb uns horaris laborals de deu a dotze hores, que poden arribar a les divuit. Moltes d'aquestes empreses fan el test d'embaràs a les treballadores i algunes fins i tot demanen el certificat d'haver estat sotmeses sota l'operació de lligadura de trompes. La salut de les treballadores floríferes també es veu afectada a causa dels potents agroquímics que espolsen sobre les plantes, que els

ALBERT GARCIA

Una florista d'una parada situada a la Rambla de la ciutat de Barcelona neteja una rosa

provoquen problemes respiratoris, al·lèrgics i gastroenteritis. Segons Intermón Oxfam, a l'interior dels hivernacles colombians, "cada dia s'intoxiquen cinc persones".

L'investigador i activista colombià, Héctor León Moncayo, afirma que la floricultura "és un bon exemple per explicar els models de lliure mercat, basats en la discriminació econòmica, social i cultural de les dones". Un dels fenòmens que es viu al sector, explica León, és que el treball femení, a les agroindústries, es considera més eficient, ja que les dones "saben cuidar" i són fàcil-

ment "explotables" perquè pensen en el benestar de la seva mainada.

Una altra característica d'aquesta indústria -que compta amb 130.000 dones- a Colòmbia és la prohibició de sindicar-se; cosa que no resulta estranya en un país on, des de 1989, han mort més de 2.700 sindicalistes. León Moncayo destaca que cada cop són més les treballadores que no tenen contracte laboral perquè treballen per cooperatives de treball associat, una figura de l'economia solidària mal emprada, que fan d'intermediàries legals i laborals en contra

de les col·lidores, que perceben un 25% menys del sou.

Malbaratament ambiental

En un article publicat pel portal d'informació internacional United Explanations, també adverteixen del risc ecològic d'aquesta activitat al país andí. United explica que el consum d'aigua per la producció de flors durant un any "iguala el consum d'aigua d'una ciutat de 600.000 persones"; la conseqüència és l'esgotament dels aqüífers naturals de la zona. A més, també es calcula que els plàstics que cobreixen

els hivernacles colombians equivaldrien a desplegar un rotlló imaginari de 100 metres d'amplada i 600 quilòmetres de llargària. United conclou que "els agroquímics que arriben a les aigües i les terres alteren els ecosistemes i la salut de la població en general". Per altra banda, el model intensiu de floricultura colombiana deixa les terres agrícoles amb problemes molt seriosos de fertilitat al cap d'uns quants anys d'iniciar el cultiu, a causa de l'esgotament de recursos i els tractaments continuats i desmesurats amb agroquímics.

Europa TLC

Des de l'any 2010, la UE té un tractat amb Colòmbia que elimina els aranzels en productes agrícoles colombians a canvi de tecnologia relacionada amb les telecomunicacions. Des del sindicat Unió de Pagesos, el responsable de flors i plantes, Ginés Vinyals, denuncia que "la competència és abusiva" i que "si fa deu anys hi havia 30 productors de flors tallades, a l'últim Sant Jordi n'hi havia tres". En aquesta línia, Vinyals remarca el fet que "la mà d'obra barata" i el clima de Colòmbia fan desaparèixer un sector que, a Catalunya, "cada cop té menys incidència". Vinyals remarca que "els tractats s'han de controlar", cosa que actualment no s'està fent. Una de les clàusules del tractat recent entre la UE i Colòmbia senyala com a element clau "la protecció dels drets humans i l'imperi de la llei, així com els compromisos d'aplicar els convenis internacionals sobre drets laborals i protecció del medi ambient".

CATALUNYA · EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, QUE ÉS COSÍ DEL DIFUNT, DEMANA RESPECTE A LA INTIMITAT DE LA FAMÍLIA

El presumpte assassí de Gavarró diu que el va matar com a resposta a una violació

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Com la nit i el dia. Així són les dues versions conegudes fins ara de la mort de Toni Gavarró, metge de l'hospital Parc Taulí de Sabadell i cosí del president de la Generalitat, Artur Mas i Gavarró. Fonts familiars i de l'ambaixada espanyola a la capital nigeriana van demanar un "respecte escrupolós a la intimitat del difunt" des del primer moment, cosa que va fer créixer els dubtes sobre la versió oficial dels fets. La majoria de mitjans de comu-

nicació catalans van publicar la notícia donant per fet que Gavarró va ser assassinat amb "una ampolla de vidre clavada al coll en un intent de robatori". La premsa nigeriana, però, dona per bona una versió absolutament diferent. Segons hem sapigut a través de la periodista Juliana Francis, que treballa pel diari *Compass Newspaper* (que es publica a Lagos i es distribueix per tota Nigèria), el jove de 21 anys acusat d'haver mort Gavarró es diu Maduabuchi Raphael Ikechukwu i és llicenciat en enginyeria química. Ikechukwu, després de declarar com a imputat

d'un delictes d'assassinat, va quedar en llibertat amb càrrecs i va poder ser entrevistat per Francis. En el seu relat dels fets, assegura que va "fer amistat" amb el metge català perquè ell li va prometre "medicació contra la malària". Segons la seva versió, va anar a l'hotel on s'allotjava Gavarró i aquest li va oferir "una copa de vi amb alguna substància química" per tal d'adormir-lo. Unes hores més tard, va despertar al llit amb el metge al seu costat i amb "un dolor molt fort al cul". En aquell moment, va imaginar que el metge l'havia violat i Gavarró no ho va negar en cap

moment. Aleshores, Ikechukwu va agafar la làmpada de la capçalera del llit i el va colpejar. Tot seguit, va baixar corrent a la recepció per denunciar que l'havien violat.

Amb un mirall trencat

Quan va tornar a pujar a l'habitació, Gavarró li va llançar un gerro només entrar-hi i, tot seguit, va trencar un gran mirall llançant-lo contra ell i va intentar clavar-li "un dels bocins escapçats". El jove nigerià va agafar un altre tros d'aquest mirall trencat i li va clavar al coll, fet que li va provocar una ferida molt sagnant i

inevitablement mortal. En aquell mateix lloc, va ser detingut i, posteriorment, va ser custodiat pel comissari de policia Suleiman Abba. En declaracions a la premsa, el màxim responsable policial va manifestar que, tot i que es tractava d'un cas de legítima defensa, Ikechukwu seria processat "per assassinat", ja que no es podia permetre que ningú es prengués "la justícia pel seu compte". Aquesta és la versió del jove nigerià, censurada a la majoria de mitjans de comunicació catalans. Ara caldrà veure si, finalment, el cas arriba a judici i què se'n dictamina.

Teatre Legislatiu: del Brasil a Barcelona

Vivim en temps que semblen sumir la població en una espècie de tebior democràtica, caracteritzada per la manca d'esperit participatiu. L'Art i la política, però, poden ser bons aliats a l'hora de capgirar aquesta lògica. El Teatre Legislatiu (TL) n'és una mostra. Partint de situacions d'opressió, aquesta iniciativa nascuda al Brasil de la mà d'Augusto Boal promou, a través del teatre fòrum, propostes legislatives concretes encaminades a la transformació social. A Catalunya, aquesta experiència es va portar a la pràctica fa uns mesos en unes jornades organitzades pel forn de teatre Pa'thoom, amb el suport del brasiler Olivar Bendelak.

Eduardo Salvador
afons@setmanaridirecta.info

Seguint el que diu la gent especialista, es podria sintetitzar el teatre legislatiu com un procés d'emancipació política i artística, d'exercici de *ciutadania* plena, que aprofita els recursos del Teatre de l'Oprimint (TO). Quina és la lògica del teatre legislatiu? Comença amb una radiografia analítica i col·lectivitzada d'una opressió social a través del teatre fòrum per part d'un col·lectiu concret de persones oprimides, silenciades socialment (pel sistema). Fet el diagnòstic col·lectiu del problema, les participants fan una mena de parlament legislatiu o assemblea general i voten les propostes, assistides per un grup de gent experta en el tema a nivell legal, que, amb un vocabulari adequat –fugint dels tecnicismes i formalismes que allunyen la població–, arriben a la formulació d'una proposta de llei concreta que respon als desitjos de les oprimides. Aquesta proposta legal –aprovada col·lectivament– es traslladarà en una acció de lluita reivindicativa concreta i pautaada, d'incidència formal i informal, a les instàncies polítiques pertinents, amb la finalitat que s'aprovi la llei. En cas que aquesta llei ja sigui present en el cos legal, s'urgeix perquè s'apliqui i s'implemanti adequadament per superar la situació d'opressió.

El mes d'octubre passat, es van fer les primeres representacions de teatre legislatiu, de forma pionera a Catalunya, dins el marc de la VII Trobada internacional de teatre i educació organitzada pel Forn de teatre Pa'thoom a Barcelona, coordinades per Montse i Jordi Forcadas. Un dels tallers de formació de les jornades es va centrar en el racisme institucional que pateix una parella del Senegal i va ser dinamitzat per l'expert brasiler Olivar Bendelak, amb el suport de SOS Racisme-Catalunya. Durant el taller, es plantejava l'atzucac en què es trobava un nen nascut a l'Estat espanyol

de pares senegalesos, que no podia accedir a la nacionalitat. La sessió es va fer en col·laboració amb l'entitat Llano Acoge de Granada.

La persona que decideix

José Soeiro recorda que una persona arriba a la plenitud quan participa i decideix en el govern del territori al qual pertany. D'una forma paral·lela, en el teatre legislatiu, la persona participa tant a les obres, ajudant a trobar solucions, com a l'Assemblea d'Oprimits per votar a favor de propostes o lleis de millora que seran transmeses als governs competents.

–
“El TL és un exercici de democràcia directa on les participants tenen tots els elements per analitzar les seves opressions i desitjos sense cap tutela”
 –

Per la seva banda, el director artístic de Pa'thoom, Jordi Forcadas, observa que el TL aconsegueix que s'elimini el paper de la població com a receptora passiva d'ordenances. De fet, què seria una població que no participa? Una població que no decideix? Forcadas recorda les paraules del Boal quan diu que la població activa i proactiva pren responsabilitat de la seva vida a través de l'acció. Així, el teatre legislatiu desperta aquesta potencialitat i la canalitza; el TL és un exercici de democràcia directa on les participants tenen tots els elements per analitzar les seves opressions i desitjos sense necessitar cap tutela d'interessos aliens. Alhora, les participants duen a terme un procés legislatiu, talment com si es tractés d'un parlament.

Quaderns d'Il·lustració 59

MIRALLS

Cristian Alarcón

“Els estats centreamericans practiquen l'eliminació sistemàtica de joves”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Eines per ajudar la nostra mainada a desenvolupar les seves competències

pàg. 7

DIRECTA 226

27 d'abril de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Pere Tubert

Els orígens

La iniciativa del TL neix al Brasil fa gairebé dues dècades, en concret, el 1992, quan Augusto Boal –l'ànima del Centre de Teatre de l'Oprimint (CTO)– accepta presentar-se a les eleccions municipals, però amb una condició molt clara: cal fer una campanya teatral per aconseguir suport social. Els resultats van ser francament bons: Boal no només es convertiria en regidor, sinó que, el 1993, s'iniciaria l'experiència inusual i audaç del teatre legislatiu.

En l'elecció de Boal per al Consell Municipal de Rio de Janeiro el 1993, hi van participar fins a 60 nuclis o *elos*, 33 dels quals van continuar després del mandat de Boal. Aquests grups inspirats en el TO agrupaven comunitats, escoles, associacions, esglésies, estudiants negres de la universitat, treballadores domèstiques, treballadors rurals sense terra, persones amb deficiències físiques, joves que vivien al carrer. La lògica de l'acció era simple: al carrer, es desenvolupava tota una sessió legislativa i de teatre fòrum i es convidava les membres del consistori a participar-hi: es donava la possibilitat als càrrecs polítics d'interactuar directament amb l'electorat per debatre problemes i decisions sovint polèmiques. Poques representants van acceptar l'oferta, com a màxim, se'n van comptar quatre o cinc, que era fins un 10 % del total. En aquestes sessions, de fet, s'estava representant al carrer el que hauria de passar al mateix plenari de l'Ajuntament.

Durant el mandat municipal de Boal, de 1993 a 1997, directament amb el suport dels grups de TO, es va aconseguir que s'aprovesin tretze lleis municipals (ordenances municipals). Altres propostes del grup de Boal a favor d'una ciutadania plena no van ser aprovades perquè altres grups parlamentaris majoritaris no van estar-hi d'acord.

Tot i que Boal va deixar el consistori l'any 1997, la influència dels grups de TL no va acabar. Les accions de teatre legislatiu es continuaven fent a molts dels grups. Gràcies a aquest impuls, es va promulgar la primera Llei municipal sobre Protecció de Testimonis de Crims, que havia estat originada amb el procés de TL.

El 1998, el CTO va rebre el suport de la Fundació nord-americana Ford, un fet que va permetre obrir set nous grups de teatre fòrum amb fase legislativa, sobre temàtiques socials concretes: des de l'embaràs precoç, la prevenció de la SIDA o els drets de les treballadores domèstiques.

El 2001, hi va haver un altre èxit del procés de TL. La comunitat de Rio TF Corpo EnCena va aconseguir promoure l'aprovació de la primera llei d'àmbit estatal sobre la responsabilitat pública de facilitar professorat voluntari per a la preparació gratuïta a l'examen d'accés a la universitat, destinada a la població sense recursos. Aquest tema era molt important i no hagués arribat a

l'opinió pública si no hagués estat per la pressió simbòlica i real dels grups de teatre legislatiu. L'any 2004 es va fer un nou pas i es va aprovar una segona llei estatal originada a partir del Grup de Teatre Legislatiu de la Comunitat de la zona oest de Rio sobre l'obligatorietat de la venda de preservatius als hotels, motels i similars. Les lleis no eren les úniques fites: també es van vehicular demandes per a la provisió de serveis, com ara que s'instal·lés un punt de salut en una zona determinada.

Amb l'èxit creixent i l'expansió a divuit estats del Brasil, es va arribar a tenir el suport d'un diputat del parlament, a qui es va presentar tot el treball de TL, que agrupava fins a 100 propostes de llei. Les membres de CTO, però, veient que no obtenien resultats concrets, van decidir documentar-se amb profunditat, fins que van trobar una forma legal que s'anomenava Comissió de Legislació Participativa (CLP). Aquesta permetia que institucions registrades legalment poguessin presentar propostes per ser discutides directament a la cambra parlamentària sense dependre de cap diputat o diputada específica. A través d'aquesta via, es va aconseguir entrar a tràmit tres projectes de llei federal i una modificació, una sobre les presons.

Més enllà de les dades, l'importància del TL al Brasil va ser el fet que no es tractava de propostes que es validaven amb una simple recollida de firmes. Per contra, eren elaborades amb discussió i informació, element clau que permetia que tinguessin un major component de legitimitat entre la població.

Del Brasil a Barcelona

L'experiència de Brasil es va tastar la tardor passada a Barcelona, durant les sessions de la VII Trobada internacional de teatre i educació. Per comprendre-les, primer cal situar les etapes del teatre legislatiu.

“El 2004, al Brasil, es va aprovar una segona llei estatal, a partir del teatre legislatiu, per obligar a vendre preservatius als hotels”

Durant la primera fase del TL, es fa tot un procés de cohesió de grup i de creació col·lectiva d'una obra que representa una opressió. A la segona, es presenta l'obra aprofitant tots els elements que s'han utilitzat en el procés anterior d'identificació creativa de la idea. Per això, s'empra l'estètica de l'oprimida basada en l'ús de materials reciclats, cartons o caps per representar, amb colors i música, les opressions i les violències culturals o estructurals. A més, ha de sorgir un *jòquer* o dinamitzador, la figura central d'una obra de teatre fòrum, que ha de tenir unes habilitats especials per motivar el públic perquè

Jornades de teatre legislatiu de Pa'tothom, celebrades l'octubre passat a Barcelona - Arxiu Edu Salvador

opini i surti a l'escenari per proposar altres estratègies que es puguin aplicar davant l'opressió que s'està representant.

Com en tot parlament, existeixen grups de treball i persones especialitzades a les quals es pregunta quan hi ha necessitat de resposta en temes molt específics o tècnics. Al TL hi ha un grup d'expertes temàtiques (anomenat cèl·lula metabolitzadora) que s'encarrega de processar les peticions del públic al paper, clarificar i filtrar els desitjos o necessitats segons les lleis vigents. Després, aquesta cèl·lula formula propostes clares i concretes perquè, després, puguin ser votades pel públic.

Legislar contra el racisme

Com es concep un taller de teatre legislatiu sobre racisme? Una de les sessions de la trobada de la tardor a Barcelona, dinamitzada per Olivar Bendelak, va permetre experimentar-ho a la pràctica.

A partir d'un procés participatiu en què diverses persones expressaven situacions de discriminació, es va decidir basar l'obra de teatre en un cas concret, el de Hassan, president de l'associació de Granada Llano Acoge. La història gira al voltant d'un jove d'origen senegalès que viu a Andalusia des de fa més de quinze anys. Un bon dia, neix el seu fill i el pare i la mare el volen presentar a la família del Senegal. Aquest fet que sembla senzill per qualsevol persona, resulta una creuada impossible per Hassan.

Sense nacionalitat espanyola, Hassan no pot registrar el seu fill com a nacional de l'Estat espanyol, ja que a l'Estat regeix el *ius sanguinis* (drets de sang), pel qual la descendència “manté la nacionalitat del seus pares”, a diferència del *ius soli*, els drets del sòl. Això fa que el seu fill no obtingui papers regulars per anar al seu país, al Senegal, tot i que hagi nascut a l'Estat espanyol. A

-
La metodologia de votació final del teatre legislatiu inclou un vot no secret. Perquè el procés sigui realment deliberatiu, cal que hi hagi el temps suficient de diàleg constructiu per rebre opcions contràries i produir lliurement propostes consensuades
 -

més, al Senegal, no li donen la nacionalitat perquè no ha nascut allà. Això situa el nen en una posició impossible.

Com a esquema del problema, l'obra que es va decidir representar a les jornades de Pa'thottom tenia diversos moments. El primer moment, en què la parella senegalesa surt del Senegal i arriba a l'Estat espanyol, és un moment ple d'il·lusions, de suport de les seves amistats i de futur. El segon moment, quan neix el seu fill, és un moment d'esperances i d'amor. Sona una música típica del Senegal. Hi ha un tercer moment, en què Hassan se'n va tot sol a arreglar els papers d'entrada a una oficina pública de l'Estat. En aquest moment, es troba amb la primera traves administrativa que li impedeix deixar entrar el nen; Hassan se sent indefens i pensa que els funcionaris no estan fent la seva feina. De fet, tot i la cortesia desmesurada, Hassan veu que no paren de posar-li dificultats: el fan esperar, li demanen que torni sense assessorar-lo de veritat, etc.

L'obra acaba amb un darrer moment en què Hassan torna davant la dona i el fill i els anuncia que no l'ha pogut registrar. És un moment de tristesa i frustració, de desesperació, a més de la incomprensió de topar amb aquestes barreres administratives sense sentit. Precisament per representar les traves existents a l'Estat espanyol, els participants de la jornada de Bendelak van crear un segell gegant com a metàfora de la importància d'aquesta eina en la vida d'aquelles persones que viuen com a ciutadanes de segona classe.

Després de representar l'obra, es va donar pas a la sessió de teatre fòrum, que va comptar amb unes 70 persones i durant la qual els participants convertides en *espectadores* sortien a representar una possible solució a les problemàtiques de Hassan. A cada aportació del públic, es debatien quines possibilitats hi havia per capgirar el bloqueig administratiu de la família de Hassan. Finalment, es va donar pas a la votació de les propostes sorgides entre el públic, una votació que després caldria traduir en una campanya política d'incidència.

És important subratllar que la sessió legislativa final incorpora uns objectius molt ambiciosos, donada la manca d'esperit participatiu que sembla inherent en la població actual, unes persones que, en lloc de reaccionar davant el context

de crisi, prefereixen sumar-se a la paràlisi social.

Durant l'experiència de la Trobada de Pa'thottom de la tardor passada, es van donar accions concretes organitzades en grups cohesionats i molt sensibles davant de causes clares, com ara les dones i la violència de gènere, una temàtica que va donar lloc a un grup de treball. Amb tot, a la pràctica, la fase legislativa de les jornades va quedar en una acció declarativa: SOS Racisme, associació contrària a la llei d'estrangeria, va proposar que, per poder resoldre l'exemple de Hassan, com a mínim, caldria modificar el Codi Civil espanyol, que regula els drets de nacionalitat i, com a màxim, en l'escenari ideal, caldria derogar la llei d'estrangeria. Després de la sessió, la pregunta que es podia fer era fins a quin punt s'havia aconseguit algun canvi, o l'embrió d'una nova mobilització.

És interessant remarcar que la metodologia de votació final del teatre legislatiu inclou un vot no secret. Tal com s'ha explicat, cadascú aixeca la targeta de color verd, groc o vermell segons la proposta i es pren nota del resultat. Aquest fet, *a priori*, podria semblar un factor limitador si es vol pensar en el TL com un procés reflexiu o deliberatiu de lliure exercici de *ciudadania*. Contràriament, el vot secret minimitza la pressió i influència del grup. Perquè el procés sigui realment deliberatiu, cal que hi hagi el temps suficient de diàleg constructiu per rebre opcions contràries i produir lliurement propostes consensuades. Per això, a més de la *ciudadania* plena, aquest procés es pot considerar com una pràctica de democràcia directa o de producció de propostes per a grups cohesionats.

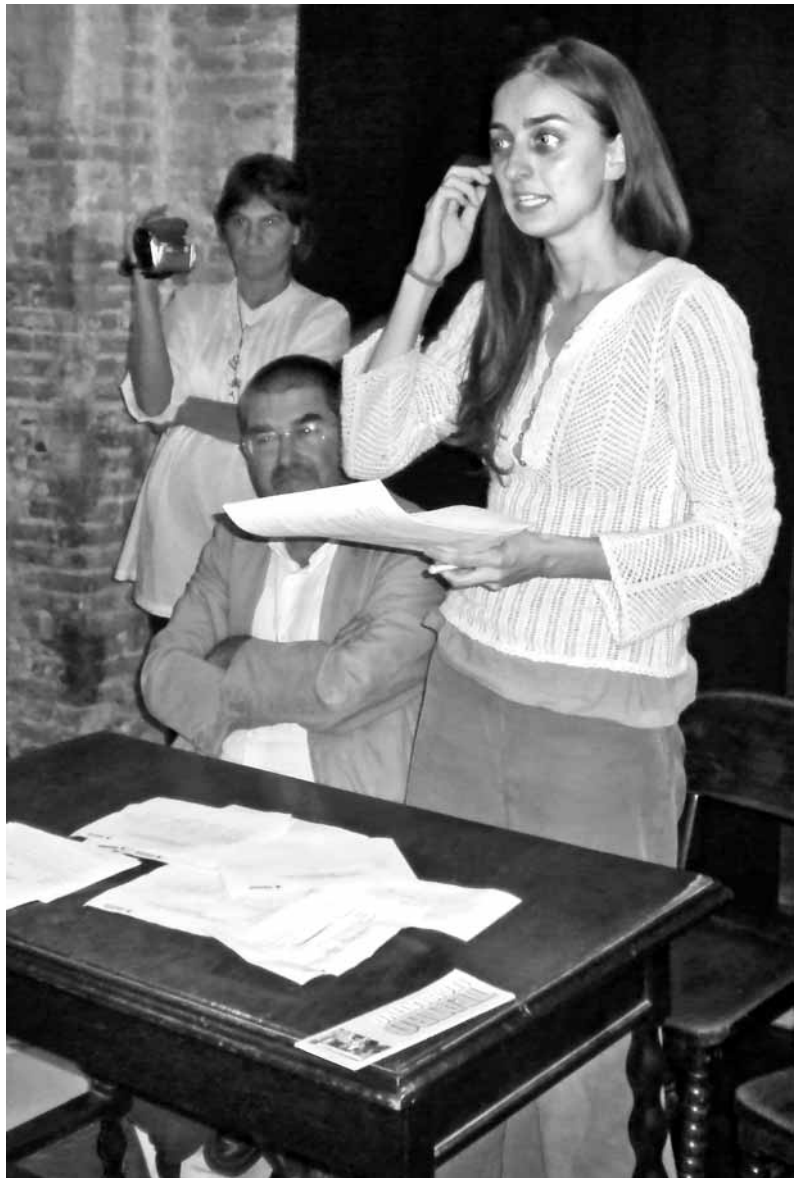
Deixant de banda les jornades a Barcelona, en un altre escenari, en el cas —per exemple— dels moviments socials o col·lectius exclosos organitzats, els objectius comuns del TL podrien haver estat més explícits, donada la problemàtica comuna sentida pels membres. Amb col·lectius d'aquesta naturalesa, es facilita més que les propostes siguin consensuades i puguin tenir suport o mobilització més enllà de l'auditori teatral. Per tant, el teatre legislatiu pot tenir més incidència i sentit, pot ser una eina útil per recuperar o revitalitzar processos de deliberació i participació de la població en les seves opressions.

Art-i-política

Com a procés d'emancipació política artística, Till Baumann afirma i reivindica l'element (o responsabilitat) d'emancipació política (de les arts). L'art com a element que arriba i transcendeix la presa de consciència davant les situacions d'opressió. L'art com a llenguatge i aprenentatge generador d'una catarsi mobilitzadora, no tant guardadora. Baumann també recorda que aquest teatre aprofita tota la varietat del TO. De fet, el seu creador, el brasiler Augusto Boal, va concebre diverses modalitats dins del que s'anomena el TO. Així, Boal posava en acció la Pedagogia de l'Oprimit de Paolo Freire amb tot el seu saber de teatre polític. El teatre fòrum —metodologia central

del TO— implica la posada en escena d'una història on es teatralitza una opressió i es demana al públic que presenti alternatives per resoldre-la. El Teatre de l'Arc de Sant Martí treballa el vessant d'opressions internes on, a través de les emocions, es dona llum a l'anomenat policia dins el cap, que no és més que la metàfora de les creences limitadores que ens frenen i paralitzen per aconseguir els nostres desitjos i mobilitzar-nos. Per últim, el Teatre Imatge utilitza la imatge per qüestionar els estereotips i prejudicis i planteja les opressions de forma visual, cosa que accelera l'aprenentatge significatiu. (aquest article inclou textos traduïts d'Olivar Bendelak i Montse Forcadas)

Jornades de teatre legislatiu de Pa'thottom, l'octubre passat a Barcelona
 -
 Edu Salvador

Cristian Alarcón:

“La banda els dóna l'amor, la salut, tot el que l'Estat no els ha donat més el que no ha estat la seva pròpia fa

FOTOGRAFIA
Juanfrancisco
Álvarez

Cristian Alarcón és llicenciat en Comunicació Social a la Universitat Nacional de La Plata (Argentina). És cofundador de l'organització de drets humans Associació Miguel Bru i autor dels llibres *Cuando me muera quiero que me toquen cumbia* i *Si me querés, queréme transa* (Editorial Norma). Actualment, és el director acadèmic del programa *Narcotráfico, ciudad y violencia en América Latina*, de la Fundación Nuevo Periodismo Iberoamericano i editor del llibre *Jonathan no tiene tatuajes. Crónicas de jóvenes centroamericanos en la encrucijada*, que es va presentar el divendres 1 d'abril al Col·legi de Periodistes de Catalunya.

Mariona Ortiz Llargués

entrevista@setmanaridirecta.info

Com definiries una banda o colla?

Primer, a l'hora de parlar de grups juvenils vinculats amb la violència, hem de parlar de grups identitaris. Aquests grups

de joves s'uneixen per afrontar situacions de vulnerabilitat extrema, de desarrelament vinculat a la immigració o circumstàncies d'exclusió social molt forta i per afinitats. Afinitats que tenen relació amb el territori, el barri, la cantonada o el parc, com a espais d'exercici d'una ciutadania que tenen vetada. Davant una situació de drets coartats, perquè no tenen accés a l'educació, al treball i a la salut, aquests joves es reuneixen, primer, per generar vincles de solidaritat, de companyia. En alguns països, això es converteix en quelcom més complex, especialment als que anomenem el triangle nord de l'Amèrica Central (Hondures, Guatemala i El Salvador), que són els països amb més quantitat d'homicidis per població. Allà es constitueixen en *pandillas*.

– “Pertànyer a una ‘pandilla’ no només significa exercir la violència, sinó també patir-la”

Són les anomenades *maras*?

Aquí cal fer un aclariment: en general, els periodistes parlen de la *Mara 18* i això és un gran error. Si arribes a una *dica* (la unitat d'organització base de les bandes) i preguntes a algú què significa ser de la *Mara 18*, no només et jugues l'entrevista, et jugues el coll. És quasi com un insult. *Mara* és la *Mara Salvatrucha* (MS); l'altra gran banda és el *Barrio 18*.

Per què neixen les *pandillas*, doncs?

El fenomen neix a la dècada de 1980 i és una conseqüència de les polítiques neoliberals d'ultradreta dels EUA. Les *pandillas* neixen principalment a Los Angeles, sobretot al voltant del carrer 13 i 18. Després, molts immigrants comencen a tornar als seus països deportats i, quan arriben a l'Amèrica Central, s'ajunten. Tot el que havien après als carrers de Los Angeles –on havien hagut d'enfrontar-se i evadir-se de la policia, on havien après a controlar territorialment els seus carrers perquè estaven en disputa permanent amb l'altra colla– ho duen a casa. I aconsegueixen molt poder per la debilitat dels estats. Allà on no hi ha l'Estat, els grups violents són el poder.

Com s'organitza una *pandilla*?

És una organització cada vegada més complexa perquè està en mutació permanent. Territorialment, cada barri té la seva cèl·lula, la seva pròpia *dica*, que és un grup d'entre quinze i 50 o més membres que aglutina joves d'un cert sector. Dins d'aquesta *dica*, hi ha un líder, per descomptat, però també hi ha un rol molt important, el del missatger, que és qui es comunica amb altres *diques* i amb les instàncies de decisió superior. Si existeix un lideratge per sobre de les *diques*, és el d'aquells que han acumulat més experiència, joves que van ingressar a la MS o al *Barrio 18* als anys 80 i que avui tenen prop de 40 anys. Són pocs perquè pertànyer a una *pandilla* no només significa exercir la violència, sinó també patir-la i les baixes –aquestes xifres que nosaltres veiem de morts, que són les més altes del món– són les víctimes de la joventut. Aquests joves estan en un combat permanent, primer, entre les colles i, després, entre les colles i els estats

...l'educació; mai i tot família”

centreamericans, que són estats que exerceixen l'eliminació sistemàtica de joves. Per tant, estan en un foc creuat que els fa tremendament vulnerables.

Has dit que l'Estat practica “l'eliminació sistemàtica de joves”?

Sí, aquesta és una posició molt personal. Jo crec que els estats centreamericans, en lloc de crear polítiques que ataquessin el problema (que és tenir cinc o sis generacions sense cap possibilitat de futur) en el seu vessant més cultural, polític i social, han habilitat les seves forces de seguretat d'una pràctica que s'ha estès per tota l'Amèrica Llatina els últims 30 anys: el jove, pel fet de ser jove i ser moreno, pels seus tatuatges, per la seva condició social, és candidat a morir en suposats enfrontaments. A l'Amèrica Llatina, quan un jove mor en suposats enfrontaments amb la policia, mai no s'investiga si el jove realment anava armat o no ni en quines circumstàncies es va produir aquest enfrontament. Això legalitza la violència, naturalitza la violència. Els fiscals i els organismes de justícia tampoc no estan preparats —en uns casos tècnicament i, en uns altres, per la seva visió del món— per investigar com mor un jove. L'Estat (i la societat) diu que “els violents són els joves”, però no fa autocrítica. I, sostenint un discurs de mà dura, legitima l'acció il·legal d'esquadrons de la mort, que d'alguna manera són felicitats pel col·lectiu social, desesperat davant una violència increïble que trastoca la vida quotidiana i afecta la sensibilitat de tots i totes. D'aquesta manera es creen uns mecanismes que justifiquen l'eliminació per qualsevol via.

—
“A l'Amèrica Llatina, quan un jove mor en suposats enfrontaments amb la policia, mai no s'investiga en quines circumstàncies es va produir aquest enfrontament”
—

Les polítiques de mà dura i súper mà dura que s'han aplicat al Salvador i Guatemala no han funcionat...

Els tecnòcrates que elaboren aquest tipus de lleis tenen com a model els discursos securitaris dels EUA, nascuts dels *think tanks* nord-americans, i han intentat estendre la idea que la via de la repressió és l'única solució pels problemes de la seguretat o la violència. Si s'analitzen fredament, amb les seves pròpies mesures, ens adonem que les polítiques de mà dura són un fracàs, han estat un fracàs i seran un fracàs perquè la intel·ligència dels exclosos és molt superior a la intel·ligència dels estats repressius. Perquè són ells els qui saben com sobreviure allà, al carrer. No només no resolen el problema ni redueixen l'índex d'homicidis, sinó que produeixen unes variacions i unes mutacions molt complexes i porten a uns riscos altíssims. Aquestes lleis, que van ser clarament anticonstitucionals i, a més, van violar els drets humans de gran part de la població, especialment de la més pobre del triangle nord, van causar canvis importants en les bandes els últims anys. Les *cliques* ja no són el que eren, en el sentit que ja no són estrictament territorials. Es van tornar ubíquies com a estratègia per no ser tan evidents davant d'un Estat que les estava perseguint de manera bèl·lica i militar. I van començar a canviar la seva forma d'organització interna, de la mateixa manera que van decidir deixar els tatuatges.

En l'àmbit humà, com es viu dins de la banda?

La gent pensa que un *pandillero* centreamericà viu les 24 hores del dia tallant caps o disparant la seva arma. Aquesta és la construcció social de l'enemic en aquest moment. Però allà hi ha laços humans, vincles que donen importància a la

lleialtat, la cura, el respecte, la solidaritat, el fet de saber estar a l'alçada... Hi ha una ètica i una estètica. El tatuatge —encara que ara ja no se'n poden fer— va sorgir com una forma d'expressar la pertinença. Molts joves que no van tenir pare o mare o amb els pares i els avis morts a la guerra, que van marxar amb uns oncles als EUA i, quan havien aconseguit construir alguna cosa, van ser llençats una altra vegada a un barri del gran San Salvador van trobar una forma de vida dins la colla. La colla els dona l'amor, la salut, l'educació; tot el que l'Estat no els ha donat mai i tot el que no ha estat la seva pròpia família. La veritat és que, aquí, hi ha un món per descobrir. Una de les missions del nou periodisme, d'un

periodisme que es compromet veritablement a comprendre què passa a les nostres societats, no només hauria de preguntar-se quins són els perjudicis de l'existència d'aquests grups, sinó què hi ha en aquests grups humans a part de trets, pólvora i mort.

Què recomanaries als governs centreamericans?

En principi, que les polítiques que s'apliquin respectin els drets humans. Segon, que les polítiques indaguin quines són veritablement les causes de la violència i què és el que necessitarien aquests milers de joves a l'Amèrica Central a les seves vides quotidianes per aconseguir abandonar el joc de la violència.

Moreno i jove: la creació de l'enemic llatí

Les pandilles es podrien reproduir a Catalunya?

No. De fet, el primer que hauríem de preguntar-nos és si hi ha algun tipus de vestigi de les *pandilles* aquí. A Espanya, es coneixen com a bandes llatines els Nietas o els Latin Kings, que són un fenomen cultural i identitari, no pas delinqüencial. Si bé hi ha hagut una o dues víctimes, comparar el que passa a Espanya amb la dimensió cruel i inhumana de la violència de les bandes centreamericanes, que són capaces d'atacar la societat directament cremant un bus i assassinant 40 persones en una sola operació —com acaba de passar al Salvador—, és com comparar una baralla entre Tom i Jerry amb la bomba d'Hiroshima. Als qui cobrim la violència allà, llegir els diaris catalans i veure que estan creant alarma social amb la suposada arribada de la MS o Barrio 18 a la ciutat ens fa riure. No ens ho podem creure i, a més, no podem creure que això esdevingui versemblant per a la societat.

—
“Cal fer una reflexió que vinculi els directors dels mitjans de comunicació, pels quals la creació de l'enemic llatí, moreno i jove resulta funcional”
—

Com haurien de tractar el tema els mitjans de comunicació?

A Espanya, primer, cal enderrocar aquest mite que s'està construint. I això és una tasca urgent. Fa l'efecte que, com que hi ha un nivell de vida gairebé ideal, comparat amb els nostres països, la violència és una espècie de fetitxe i

ven la idea que tenen algun tipus de problema de grans dimensions de violència juvenil. O potser els mitjans han descobert que la gent *dica* més les notícies que diuen “Vostè pot ser assassinat per un pandillero a qualsevol cantonada” que no pas una notícia que parli d'allò que els passa realment als joves migrants en aquesta ciutat. Cal fer una reflexió que vinculi els directors dels mitjans de comunicació, pels quals la creació de l'enemic llatí, moreno i jove resulta funcional. Això és molt perillós en un context de crisi, on la feina falta i faltaria.

Llavors, creus que hi ha una falta de responsabilitat periodística?

Hi ha un tema més de fons que té relació amb el fet que cal revisar la situació del periodisme català; cal saber què els està passant, als joves periodistes que estan a les redaccions, en quines condicions estan treballant i si els està passant el mateix que ja ens va passar als llatinoamericans: empobriment, sous cada vegada més baixos, zero capacitat, pèrdua total del compromís, abúlia

dins les redaccions (periodistes que s'asseuen darrere del seu ordinador i només aixequen el telèfon). No hi ha treball d'investigació, no surten al carrer. S'ha perdut la passió per l'ofici i això genera burocratització i la burocratització genera subjectes conservadors que no qüestionen les seves fonts ni les versions oficials. L'important és sempre el que diu algú amb autoritat. Llavors, on queda la societat? A través de qui parla la societat? Com s'expressa la societat? La societat no s'expressa a través dels comentaris d'Internet. La societat s'expressa amb les històries que té per explicar, amb la visió que té de l'altre, amb la manera de resoldre els seus conflictes. I això, els periodistes no ho estem explicant. Per tant, primer, hem de fer possible un canvi que no només impliqui escriure de manera més intel·ligent sobre l'existència o no de fenòmens de violència juvenil a l'Estat espanyol, sinó que, a més, recuperi el valor de la paraula i el poder immens que tenen les històries ben contades.

LES COMPETÈNCIES DE L'INFANT (I)

La responsabilitat que implica el procés d'aprenentatge de l'infant

Iniciem una sèrie d'articles en què tractarem les accions que podem dur a terme els pares i mares per ajudar la nostra mainada a desenvolupar les seves competències

Una resposta diversa i adaptada als interessos i necessitats de l'infant

-
Albert García

Manel Moles
quadernsillacrua@setmanaridirecta.info

Marta té una filla, Elena, que té nou anys i cursa el segon curs del cicle mitjà de primària. Marta i el seu exmarit es van separar fa uns anys, tot i que mantenen una bona relació. Elena passa dos caps de setmana al mes amb el seu pare. Cada matí, Marta desperta la seva filla, esmorza amb ella i l'acompanya a l'escola. Al migdia, Elena va a dinar a casa l'avi i l'àvia. Marta fa jornada intensiva en una empresa que hi ha al polígon del seu poble. Després de plegar, se'n va a casa a dinar i, a continuació, passa a recollir la seva filla per l'escola. Marta acompanya la seva filla al parc, a les activitats extraescolars o a casa de les seves amigues. Tornen a casa, fan els deures i sopen. Després, conversen, juguen o llegeixen i, a quarts de 10, Elena se'n va al llit. Quan Elena dorm, la seva mare dedica una estona (quatre o cinc hores a la setmana) a treballar en el procés d'aprenentatge de la seva filla.

Escola: 'ascensor social'

Tradicionalment, l'escola i el sistema educatiu s'han responsabilitzat del procés d'aprenentatge de l'alumnat, han determinat el seu contingut i el seu ritme i han assessorat i aconsellat, o fins i tot determinat, els diferents itineraris personals sobre la base d'un

-
L'escola ha demostrat la seva capacitat com a transmissora de coneixements simbòlics i habilitats matemàtiques i procedimentals, però s'ha de veure la seva validesa com a garant de l'adquisició de competències per part dels infants

-
conjunt ben definit de valors establerts, en el marc d'una societat industrial amb uns esquemes socials i econòmics consolidats i on un títol superior era sinònim de bona posició i bona ocupació. L'escola constituïa l'a-

nomenat *ascensor social*, on qualsevol persona, per mitjà del seu esforç i la seva dedicació, podia arribar allà on es proposava, amb independència del seu origen social i econòmic. En aquest camí, els coneixements lingüístics i logicomatemàtics eren cabdals i així es reflectia tant en el procés d'ensenyament com en els itineraris recomanats.

Aquest model racional i determinista, fonamentat en un context social previsible, demostra les seves limitacions en la societat postindustrial, on l'únic segur és el canvi. Les titulacions superiors han deixat de ser cap garantia, l'enfocament en les capacitats lingüístiques i logicomatemàtiques s'ha demostrat limitador i insuficient i el fracàs i l'abandonament escolar és una xacra difícilment assumible. Aquesta situació ha desfermat una profunda crisi d'identitat, tant des del punt de vista institucional com pedagògic. En un context social i econòmic turbulent, l'antic debat entre diferents posicions pedagògiques, respectuoses, adaptades als interessos i ritmes de l'infant, d'una banda, i rigoroses, de-

fensores de l'esforç i la disciplina, de l'altra, s'ha vist revifat i –de retruc– ha afectat la incipient, encara que tímida, renovació pedagògica que, de mica en mica, va estenent-se pels centres educatius. Aquesta situació d'incertesa es veu agreujada per les tensions econòmiques dels últims anys.

La necessitat de legitimitat i l'imparable dia a dia empenyen l'escola a una contínua fugida cap endavant i a un hermetisme científicista autoprotector, que pretén desviar l'atenció i llançar pilotes fora davant de profunds qüestionaments que fins i tot plantegen la inadequació de l'esquema escolar per fer front als canvis necessaris. Aquesta situació no invalida en absolut l'escola com un lloc adequat perquè l'alumnat desenvolupi els seus aprenentatges, però sí que desperta dubtes raonables sobre la capacitat d'aquesta institució per continuar portant a terme amb garanties la funció de responsable del procés educatiu de l'infant.

Fins fa un temps, es podia traçar una línia clara de separació entre l'etapa d'aprenentatge i l'etapa professional. Però,

ara, aquesta línia ha desaparegut completament i el període d'aprenentatge se superposa al professional i s'estén al llarg de tota la vida. Aquesta necessitat d'aprenentatge continu provoca la redefinició de la funció de responsable del procés d'aprenentatge de l'infant, l'estén en l'espai i el temps i l'amplia a tots els àmbits, no sols l'escolar. I és una funció que l'escola, immersa en un procés de canvi traumàtic, es veu incapaç d'assumir. La identificació d'aquesta funció i el reconeixement de la seva importància i les seves característiques és un pas previ bàsic en el plantejament d'estratègies per potenciar les competències de la canalla.

Les lleis educatives, cada cop més freqüents i, per tant, més efímeres, ens n'ofereixen una de freda i una de calenta, fan una passa endavant i una altra enrere. Entre les passes endavant de la darrera llei estatal, la LOE, trobem una incorporació molt interessant i clarificadora, les competències bàsiques, que són vuit:

Competències comunicatives:

1. Competències comunicativa lingüística i audiovisual.

2. Competències artística i cultural.

Competències metodològiques:

3. Tractament de la informació i competència digital.

4. Competència matemàtica.

5. Competència d'aprendre a aprendre.

Competències personals:

6. Competència d'autonomia i iniciativa personal.

Competències específiques per con- viure i habitar el món:

7. Competència en el coneixement i la interacció amb el món físic.

8. Competència social i ciutadana.

- Tradicionalment, la figura del pare o la mare ha estat (i encara ho és) subestimada pel col·lectiu de mestres. Prescindir de l'aportació educativa dels pares i mares és un luxe que la nostra mainada no es pot permetre

Amb la implantació de l'aprenentatge per competències, els continguts passen a un segon terme i deixen de ser l'objectiu de l'aprenentatge per convertir-se només en una eina, un mitjà indirecte per treballar les competències. Aquest fet reflecteix la realitat del moment actual, on els coneixements tenen data de caducitat. En un món com el que ens envolta, no té sentit l'acumulació de continguts específics a cinc o deu anys vista perquè, probablement, llavors, aquests coneixements ja hauran quedat obsolets. El factor crític, així ho recull la LOE, és l'adquisi-

ció de competències que ens permetin desenvolupar-nos amb suficiència.

L'escola ha demostrat la seva capacitat com a transmissora de coneixements simbòlics i habilitats matemàtiques i procedimentals, però s'ha de veure la seva validesa com a garant de l'adquisició de competències per part dels infants.

La figura de l'experta

En tot procés d'aprenentatge, la figura de l'experta, la persona que ja està avaluada, com a canalitzadora d'una participació guiada i progressiva, en els aprenentatges a adquirir, és de vital importància. Si repassem les competències bàsiques de la relació anterior, veurem que són competències que la gent adulta dominem, en tant que persones plenament integrades a la societat on vivim, experimentades i autònomes. Aquest fet ens habilita i legitima indefectiblement com a pesos pesants d'aquest procés d'aprenentatge i ens fa prendre-hi part (tant si en som conscients com si no).

Tradicionalment, la figura del pare o de la mare ha estat (i encara ho és) subestimada pel col·lectiu de mestres; en el millor dels casos, ha estat considerada útil només per supervisar el desenvolupament de les tasques escolars i, molts cops, s'ha vist més com un problema que no pas com un aspecte positiu o un avantatge. Així doncs, a la

pràctica, el paper de les mares i pares en l'aspecte educatiu de la mainada queda relegat bàsicament a proveir-la materialment i a vigilar i supervisar el seu comportament. Prescindir de l'aportació educativa dels pares i mares és un luxe que la nostra canalla no es pot permetre.

Aquest procés de canvi, evolució tecnològica i intercultural, increment exponencial de les comunicacions, la informació i el coneixement, de crisi de valors i econòmica, de continuïtat metamorfosejats, ha agafat a contrapeu el sistema educatiu i ha fet relliscar de les seves mans la responsabilitat sobre el procés d'aprenentatge de la mainada, que s'ha dipositat inapreciadament damunt la nostra eskena. Adonar-nos d'aquest fet és el primer pas i el més important per poder fer-nos càrrec d'aquesta tasca amb competència. Com la dona de la nostra història, no és una utopia combinar la feina, la tasca de fer de mare (o pare) i la funció de mentora, de responsable del procés d'aprenentatge de l'infant, sempre que cadascú es respecti a si mateixa i sigui conscient de la seva situació i les seves possibilitats.

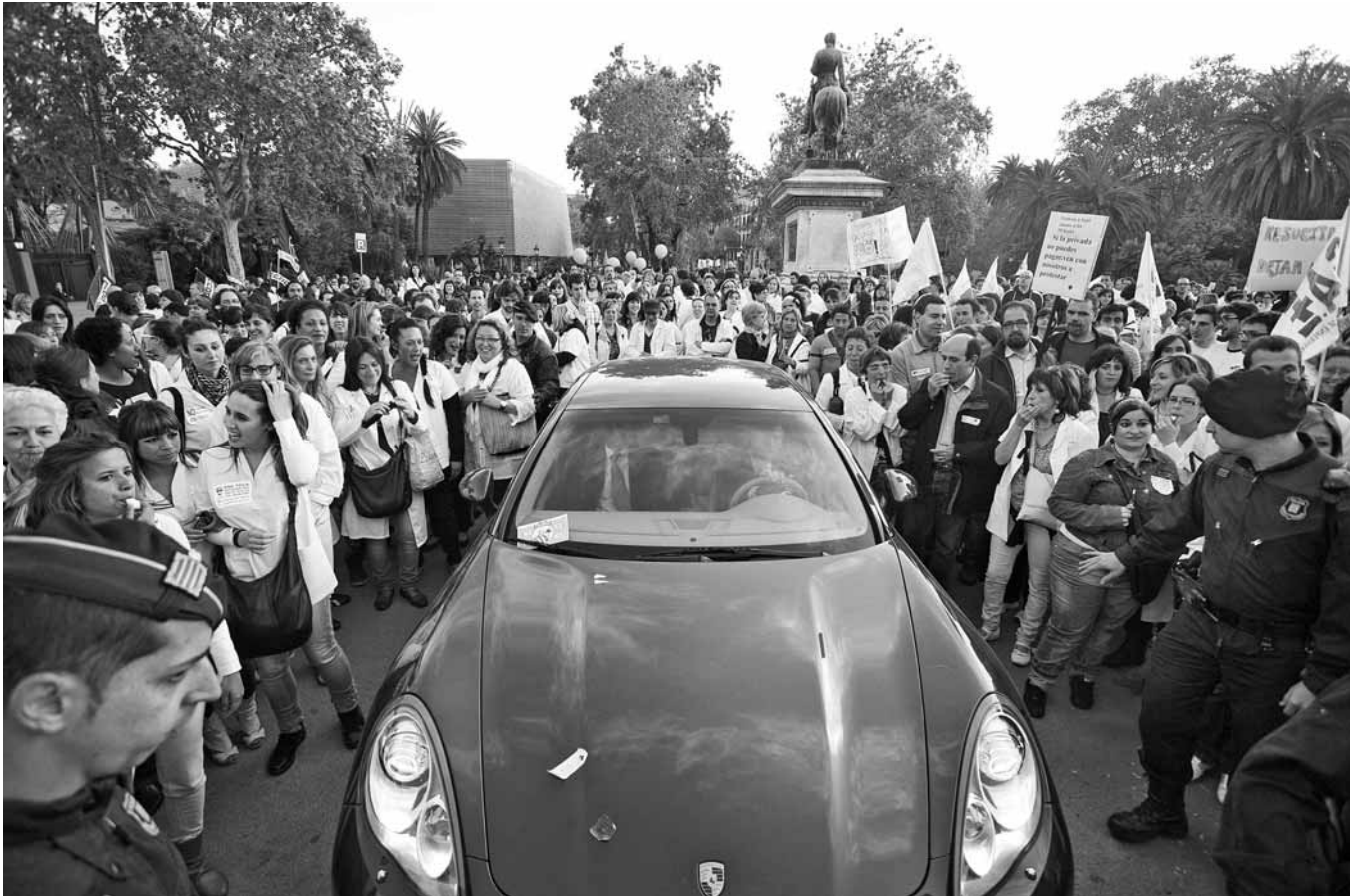
En els propers articles, anirem concretant i desglossant la funció de mentora o responsable del procés d'aprenentatge i les tasques i comeses que comporta, així com les diverses estratègies per afrontar-les amb èxit.

Participació no
interventiva en les
relacions socials de
l'infant

-
Albert Garcia

Retallades de gamma alta

FOTOGRAFIA: Albert Garcia

Hi ha quelcom d'incongruent a la foto. Són temps —ben arribats!— de mobilitzacions per defensar els serveis públics. Són temps de no retrocedir a altres temps de vergonya i misericòrdia; de caritats capricioses dels benestants; de mà estesa i cap cot de súbdits sense drets; de persones malaltes i més soles perquè tampoc no eren conscients del seu valor i dignitat. I ara que ens hem guanyat viure en una societat que mira als ulls i es reconeix en un progrés de civilització més igualitària, no ens volen deixar tranquils, gaudir del nostre estat del mig-estar i defensar les polítiques d'equitat que ens salven de la llei dels més forts... que ens humanitzen.

Aquests homes i dones de la manifestació del 14 d'abril a la Ciutadella estaven traient temps d'on no en tenen per defensar drets i salut, però el protagonisme sembla ser per un cotxe de gamma alta, protegit ostensiblement pels Mossos, sense que, d'altra banda, es pugui descobrir cap indicatiu d'amenaça ni possible perill... si de cas, en alguna de les cares anònimes, un somriure de burla o un petit escarni.

Però el fotògraf ha posat de relleu una de les paradoxes de l'absurd del nostre temps. El protegit amo del Porsche disposa d'un mitjà de transport luxós, excessiu des de qual-

sevol punt de vista. La seva velocitat excedeix en molt la permesa. El consum del seu motor representa un malbaratament energètic i una contaminació evitable. Però el seu dret d'ostentació està per sobre del dret de la salut i d'una sanitat pública accessible, digna i finançada de manera progressiva amb els impostos de tots.

Potser, si els propietaris de tots els Porsche i similars no coneguessin tan bé la manera d'escapolir-se d'Hisenda ni freqüentar paradisos fiscals, si acceptessin pagar els impostos suficients (proporcionals a la seva renda i riquesa en relació al que paga qualsevol assalariada poc més que milleurista), no hi hauria tensions per finançar una societat amb una redistribució de renda més bona i amb serveis públics. Estic força convençuda que, si els afortunats d'aquest món no carreguessin amb els seus capricis, els seus deutes i les seves prepotències el pes de l'ajust sobre la immensa majoria de la població, no hi hauria oportunitat de comentar fotos com aquesta. De fet, una fotografia així no hauria de tenir gens de sentit en un país democràtic.

Àngels Martínez i Castells
(Dempeus per la salut pública)

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'La Gaceta' manipula una imatge i elimina una esvàstica

Com cada Dijous Sant, legionaris provinents del Terç Duc d'Alba de Ceuta van treure en processó pels carrers de Màlaga el Crist de la Bona Mort. Res d'especial, si no fos perquè l'objectiu del fotògraf de France Presse Jorge Guerrero va captar una instantània -difosa per l'agència EFE- on es veu el braç d'un dels dotze legionaris que portaven el Crist, amb un tatuatge que inclou la creu gammada. Diversos mitjans es van fer ressò de l'aparició d'aquesta imatge, però va ser *La Gaceta*, capçalera del grup Intereconomia, qui va fregar el ridícul amb la publicació a la portada, els dies 22 i 23 d'abril, de la mateixa fotografia amb l'esvàstica esborrada del braç del soldat neonazi. Fonts del diari *Público* asseguren que van demanar a *La Gaceta* el motiu de la modificació, però no van rebre "cap explicació" al respecte; al mateix temps, l'agència EFE nega haver manipulat la imatge. DAVID BOU

TELEVISIÓ

Barreja d'esport i premsa rosa al 'Telenotícies Migdia' de TV3

El *Telenotícies Migdia* de TV3 del diumenge 24 d'abril va incloure, en els minuts dedicats a la informació esportiva, una càpsula on es resumia la victòria aconseguida el dia anterior pel Futbol Club Barcelona. Res d'estrany fora de l'habitual bombardeig mediàtic futbolístic, si no fos perquè, aquesta vegada, es van combinar les imatges del joc amb les mostres d'amor de Gerard Piqué i Shakira a la llotja de l'estadi. Concretament, durant els 100 segons que durava el vídeo, la parella apareix vuit vegades i, tot i que en cap moment no se'ls anomena de manera directa, el narrador utilitza l'enginy i el doble sentit de les seves afirmacions per combinar les imatges del partit amb les abraçades i petons de la parella. A tall d'exemple, després del segon gol blaugrana, el locutor afirma que es produeix "un alliberament pels patidors de la graderia", mentre es veu la parella abraçant-se efusivament. Finalment, la càpsula clou amb la imatge dels protagonistes mentre abandonen els seus seients, una mostra més de la manca de rigor de la televisió pública catalana. D.B.

PUBLICITAT - INTERNET

Preparant els quadres de la repressió

"Si busques una professió amb futur. Màster Oficial Universitari en Energies Renovables". Aquest és l'eslògan gravat al bàner que apareix a la capçalera de la pàgina web del grup de comunicació d'extrema dreta i ultracatólic Intereconomia. Quan cliques sobre el bàner, descobreixes que qui ofereix aquest màster és la Fundació Universitaria San Pablo CEU, que compta amb una sucursal a la ciutat de Barcelona, la Universitat Abat Oliba CEU. Aquesta fundació va ser creada l'any 1933 per l'Asociación Católica de Propagandistas. Entre les seves fites, cal destacar que San Pablo CEU ha estat la impulsora del Congreso de Víctimas del Terrorismo i del Congreso de Católicos y Vida Pública. A més, cal dir que la Universitat Abat Oliba CEU està relacionada amb els Legionarios de Cristo (DIRECTA 77). Amb la inserció d'aquest bàner en aquesta pàgina web, podem parlar de la retoolimentació que existeix entre dos dels pilars que servien per perpetuar el feixisme entre els seus adeptes i preparar els quadres de comandament de la repressió: l'adocriament i la propaganda revisionista. I recordem un tema de La Polla Records. I diem: *Salve*. XAVI MARTÍ

PREMSA

S'arriba a un acord que posa fi al conflicte de 'La Voz de la Calle'

Després de gairebé un mes de lluita, les treballadores de *La Voz de la Calle*, organitzades en assemblea, van aconseguir arribar a un acord amb l'empresa editora per resoldre el conflicte laboral que s'havia generat arran del tancament del diari abans de la seva estrena als quioscos. L'acord final contempla el pagament de dos mesos d'indemnització i la corresponent liquidació del contracte a les 40 treballadores afectades pel tancament d'aquesta capçalera. Tot i això, arribar a aquest pacte no ha estat fàcil i les treballadores han hagut de dur a terme una tancada de diversos dies a la redacció per pressionar l'empresa amb l'objectiu que escoltés les seves demandes. D.B.

PUBLICACIONS

El fracàs del sistema comunicatiu valencià

La creixent penetració de grups mediàtics espanyols al País Valencià, la pèrdua de referents comunicatius autònoms i la marginació permanent de la llengua pròpia són algunes de les conclusions que es poden extreure del monogràfic que la revista *Arxius de Ciències Socials* - de la Facultat de Ciències Socials de la Universitat de València - ha dedicat a la sociologia dels mitjans. Al llarg dels seus articles -dedicats a l'anàlisi de diferents aspectes com la situació de RTVV, la

irrupció d'Internet o el tractament de l'anticatalanisme o la immigració-, es destil·la un pessimisme permanent davant la incapacitat de la societat valenciana per potenciar un espai comunicatiu propi i evitar caure en un creixent sucursalisme del discurs hispanocèntric del qual no han escapat ni les capçaleres diàries locals -totes propietat de grups de fora del país- ni de la mateixa televisió valenciana. En l'article introductor, signat pel sociòleg Rafa Xambó, es destaca la penetra-

ció dels mitjans espanyols, tant pel que fa als diaris -els rotatius de Madrid suposaven una quarta part de les vendes als anys 80 i avui representen un terç- com a les televisions, amb el repartiment de les llicències de TDT a grups mediàtics d'àmbit estatal, tot i la vulneració legal que suposa. Una situació heretada directament de la virulència especial amb què es va viure la transició al País Valencià i que va significar un allunyament -si no una distorsió- de la realitat pròpia per part

dels grans mitjans i la creació d'una escola de periodisme servil que s'ha mantingut fins arribar al model actual de Canal9. Un model periodístic practicat per motivacions polítiques, però que, en el terreny comercial, ha tingut com a conseqüència unes audiències baixes dels mitjans propis i una dependència de l'ecosistema comunicatiu madrileny. La revista també repassa la resistència social valenciana davant d'aquesta imposició. Des del moviment popular per implantar TV3, passant per la

irrupció de la premsa local i comarcal, les ràdios lliures i els mitjans alternatius, tant en paper -sobretot *El Temps* i *L'Avanç*- com en format digital. La història d'aquestes "oportunitats perdudes" té la seva contrahistòria de mobilitzacions i alternatives que, tot i que han aconseguit una incidència puntual en la societat valenciana, almenys han estat capaces de dotar-la d'una mínima estructura comunicativa que li permeti vehicular un discurs contrahegemoni. JOAN CANELA

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptum-radio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Te 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org | Sants TV <http://sants.tv>

Tens una idea de negoci?
Ara Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors serveis a les persones autoocupació consum ecològic solucions per a l'habitatge ...

assessorament constitució ajuts i subvencions formació ...

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, La planta - Bon 93 318 81 62

La antropología ha tenido siempre una cierta afinidad con el anarquismo, puesto que «los antropólogos son el único grupo de científicos sociales que conocen las sociedades sin Estado que existen en la actualidad». La antropología dispone de unas herramientas y de un saber que puede resultar de gran valor para sentar las bases de un proyecto de transformación social cada día más urgente.

David Greaber
Fragments de antropologia anarquista
ISBN 978-84-92559-22-0 | 120 pàgines

www.viruseditorial.net

editorial **virus**

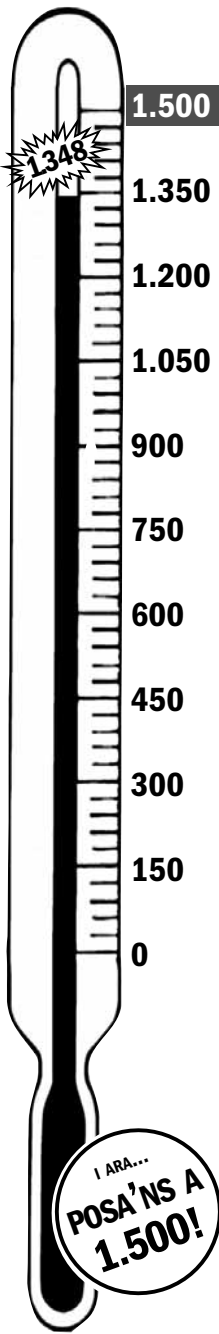
disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

SETMANARI DE COMUNICACIÓ
DIRECTA

Bulleta de subscripció

Un cop hagi omplert la bulleta em la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Ràdix 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podem trucar al 935.220.982 o al 661.493.117.

Nom..... Cognoms..... Edat.....
 Adreça.....
 Població..... Codi Postal.....
 Correu electrònic..... Telèfon.....
 Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros
 Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

 *Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any.
 Sí No Vull rebre informació d' preguntes relacionades amb la Directa
 Com has conegut la Directa?.....
 Els empresarials a no facilitar les dades a través ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de dubte.

expressió directa

5 anys posant la Directa

el ciclo de músiques crítiques / gener-abril 2011
(Centre Cultural la Farinera del Clot - Ateneu Popular de 9 Barris)

la troba kung-fú + baskatalan experience

Ateneu Popular de 9 Barris, 30 d'abril, 23h
[C/Portlligat 11-15, Barcelona]
Preu: Anticipada 6 € a taquilla 8 €

//////// Entrades anticipades a: Ateneu Popular de 9 Barris [Portlligat, 11-15]
 Casal de Barri de la Prosperitat [Àngel Pestaña, s/n] La Ciutat Invisible [Riego, 35]
 La Torna [Sant Pere Màrtir, 37] El Brot-Farinera del Clot [Gran Via, 837]////////

la farinera del clot   **federació d'entitats del clot**   **1º ateneu popular de 9 barris**   **amb el suport de**   **coop27**

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos.

EIXAMPLE: Quiosc Manu · Nàpols-Roselló.

CLOT: El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Mèn-dez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Lluç, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGÀ:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Llibreria l'Espirall · Ample, 4 | Llibreria La Siglantana · Av. La Aigueta, 128. **CALDES DE MONTBUI:** Quiosc de la Gasolinera · Av. Pi i Margall, 120 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Canoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arro-niz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distrivinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSÓNA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRACENCS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

* expressió directa

5 anys posant la directa

LA TROBA KUNG-FÚ + BALKATALAN EXPERIENCE

Ateneu Popular de 9 Barris, 30 d'abril, 23h
[C/Portlligat 11-15, Barcelona]
Preu: 6 euros anticipada / 8 euros taquilla

* expressió directa

Ja tenim les entrades anticipades del concert d'aniversari de la Directa, del dia 30!
Els punts on es poden aconseguir són:

- La Ciutat Invisible. c. Riego 35
- La Torna. c. Sant Pere Màrtir 37
- Ateneu Popular de 9 Barris. c. Portlligat s/n
- Casal de la Prosperitat. pl. Àngel Pestaña
- El Brot. Gran Via de les Corts Catalanes 837

Regalem una entrada al concert a totes les persones que es subscriuguin d'aquí fins al dia 30!!

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

TUNÍSIA · L'EXÈRCIT I LES ORGANITZACIONS INTERNACIONALS RETENEN A TUNÍSIA LES PERSONES DE L'ÀFRICA NEGRA QUE FUGEN DE LÍBIA

Una generació somali condemnada es retroba a Tunísia

Javier Oliden
Choucha, Tunísia

Les persones que fugen de la guerra de Líbia i entren a Tunísia han de restar al camp de refugiades de Choucha. Per alguna gent, però, Choucha es converteix en un centre de detenció: són persones de Somàlia, Eritrea, el Sudan o la Costa d'Ivori, a les quals els organismes internacionals i l'exèrcit tunisià bloquegen l'entrada.

Choucha es troba a cinc quilòmetres del pas fronterer de Ras Ajdir. La gent que s'escapa de la guerra mostra el passaport i, en cas de ser líbia, continua el seu viatge quasi sempre al volant de bons cotxes. Però les persones que pertanyen a algunes nacions de l'Àfrica Negra, a Bangladesh o al Pakistan entreguen el seu passaport i són conduïdes al camp de refugiades. Allà, hi ha tres àpats diaris i accés a assistència mèdica. Per a la majoria, els dies a Choucha només són un mal menor, ja que significa ser fora de Líbia i que les acabanen repatriant al seus països d'origen. Anys enrere, quan van decidir emigrar, volien tornar al seu país amb diners per obrir un negoci; la policia líbia, però, els ho ha robat tot mentre s'escapaven de la guerra i, per tant, tornen amb les mans buides. Els diners dels comptes bancaris bloquejats de Gadafi no arribaran a aquesta gent de cap manera. A Choucha i a la frontera, hi

El camp de Choucha rep cada dia 2.000 persones noves, que són d'Eritrea, Somàlia, el Sudan o la Costa d'Ivori

treballen nombroses voluntàries que van participar activament a la revolta de Tunísia, però la generositat no sembla suficient per la gent per qui Choucha s'ha convertit en un centre de detenció. És especialment greu el cas de les persones somalis. El seu país fa més de vint anys que es troba immers en una guerra civil, de manera que, per a algunes generacions de joves, l'obligació de creuar la frontera i legalment, treballar sense drets i viure exposades a tot tipus de màfies s'ha convertit en una cultura i una manera de viure normal.

EDUARD PIERRE

Pels somalis que estan al camp de refugiats de Choucha no hi ha gaire res més a fer que esperar l'hora dels àpats

Ismael n'és un exemple. Va ser evacuat a l'Aràbia Saudita, però, al cap d'un any, el van repatriar i va decidir fugir a Sud-àfrica... era l'any 2005. Des d'aleshores, el seu periple de desheretat l'ha portat a viure a Moçambic, Tanzània, Kenya, Uganda, el Sudan i, finalment, cap al mediterrani fent la travessia del Sàhara, de la qual moltes persones no surten vives. Així és com va arribar a Líbia, on, en primer lloc, va passar una temporada a la presó pel fet de ser *il·legal*. El més sorprenent, però, és que, malgrat tot, aquesta gent sembla no haver perdut l'amabilitat ni el coratge ni les ganes de viure.

Preguntant per la qüestió dels somalis i la resta de nacionalitats amb problemes similars, el responsable de premsa de Choucha de l'Alt Comissariat de les Nacions Unides pels Refugiats (UNHCR), va explicar que, de moment, s'estava a l'espera d'una solució i que estaven buscant que algun país els oferís asil polític. També va dir que gran part de la feina de l'UNHCR i, per tant, la seva prioritat, era repatriar amb avió "totes les persones" que podien tornar als seus països d'origen i que,

quan haguessin acabat amb això, seria més fàcil centrar-se en l'altre problema. Però, a Choucha, cada dia hi arriben una mitjana de 2.000 persones noves -més de les que s'aconsegueixen repatriar en un dia- i l'onada de refugiades sembla que va per llarg. Els organismes responsables al·leguen que tot és un procés i demanen "paciència", però la població somali fa vint anys que espera.

'Dhalinta Somaliyed'

Ja que viuen viatjant sense objectiu, els vaig proposar de crear un bloc que servís com a instrument de comunicació entre el jovent somali que viu dispers pel continent africà. Podria ser útil per avisar-se dels perills als quals es poden veure exposats en segons quins viatges, o per recomanar les millors formes de moure's sense que et robin o, senzillament, per compartir penes i alegries d'una vida errant.

Van decidir posar-li el nom *Dhalinta Somaliyed* (una generació somali). Per desenvolupar-lo, però, calia un ordinador -una cosa senzilla- i connexió a Internet, un element ja més difícil. Per aconseguir-la va caldre fer una ronda de peticions a les

agències que treballen a Choucha. Telecomunicacions sense Fronteres podia facilitar la connexió, però no més estava disposada a fer-ho a través del complicat sistema burocràtic, que requeria més temps del que disposàvem. Existia l'opció que tres

Algunes persones comencen a escapar-se per tornar a entrar a Líbia i pujar a la pastera

persones -dos somalis i jo- ens desplacéssim fins a Ben Guerden, una localitat a vint quilòmetres, per trobar un cafè Internet. El coronel, comandant del camp de refugiades, ja estava a punt d'autoritzar la sortida del grup, però al responsable de l'OIM, l'organització que coordina els vols de repatriació, se li va acudir expressar: "No em sembla bona idea que hi hagi dos somalis donant voltes per Ben Guerden". Aleshores, els militars van demanar que l'oficina de les Nacions Unides per als As-

sumptes Humanitaris (OCHA) se'n responsabilitzés. El seu representant, però, Fernando, s'hi va negar. Va dir: "I si passa alguna cosa?". Li vaig preguntar a què es referia i -amb cara de pòquer- va respondre: "Ah, no ho sé, alguna cosa". Es referia a la possibilitat que la gent somali decidís provar sort i no tornar a Choucha. Al final, es va fer una col·lecta entre periodistes i cooperants de Metges Sense Fronteres per comprar un llapis de memòria amb connexió a Internet. Les mateixes somalis, sempre entusiastes fins aleshores, van decidir que no hi contribuïen ni tan sols simbòlicament i van fer bé perquè, malgrat les reiterades afirmacions dels dependents d'Orange, que asseguraven que a Choucha la recepció d'Internet era perfectament normal, un cop comprat el llapis, la connexió amb prou feines funcionava.

I tot segueix el seu curs. Entre la població somali, comença a córrer el rumor que el viatge de Líbia a Europa en pastera està a preu de saldo; i algunes comencen a escapar-se de Choucha per tornar a entrar al país en guerra i provar sort amb la pastera.

, roda el món

BIELORÚSSIA · EL GOVERN DE LUKAIXENKO INTENSIFICA LA REPRESSIÓ DE L'OPOSICIÓ I D'ACTIVISTES EN EL CONTEXT DE LES REVOLTES ÀRABS

Bombes d'autoria imprecisa i el joc de la culpa a Belarús

Roger Suso
Berlín

Una explosió en plena hora punta de la tarda a la cèntrica i concorreguda estació d'Oktyabrskaya del metro de Minsk, capital de Bielorússia (Belarús), va causar tretze persones mortes i 200 de ferides, el dia 11 d'abril, i va arrasar l'estació. "No descarto que ens hagin pogut portar aquest regal de l'estranger, però hem de mirar endins. S'han de trobar els culpables", va dir poc després el president Alyaksandr Lukaixenko, que dirigeix aquesta exrepública soviètica des de l'any 1994. El líder bielorús va fer una crida a desemascarar els que volen "destruir la tranquil·litat i l'estabilitat del país". Menys de 48 hores després de l'explosió, l'agència estatal de seguretat bielorussa, la KGB, va anunciar que ja havien detingut tres persones presumptes autors de l'atemptat. Lukaixenko va explicar que les detingudes "van confessar no només l'acte terrorista al metro, sinó també els atemptats de 2005 i de 2008". Esdevindran les Marinus van der Lubbe bielorusses? Caldrà veure-ho.

ARXIU NIKOLAI PETROV

Lukaixenko ja ha ordenat interrogar l'oposició, des d'anarquistes fins a partits finançats per fundacions neoliberals

Els esforços del govern, però, no han tranquil·litzat la societat. Les incògnites continuen. Lukaixenko ja ha ordenat interrogar la "cinquena columna", expressió amb què qualifica tota l'oposició, des de grups anarquistes fins a partits finançats i encoratjats per fundacions neoliberals europees per desencadenar una revolució de colors al país. Les autoritats també han intensificat el control sobre Internet, han interrogat blocaires i han augmentat les tarifes de connexió sense justificació prèvia. La por al contagi de les revoltes populars àrabs també inquieta el règim. La bomba arriba en un moment de tensió política al país. El popular cap d'Estat bielorús va revalidar el seu mandat el 19 de desembre passat. Després de la nit electoral, set dels nou candidats que van competir contra Lukaixenko han estat processats o empresonats per vandalisme, entre ells, el que va acabar

Berlusconi i Lukaixenko tenen una relació especial, ja que el primer ministre italià és l'únic que va considerar legítimes les darreres eleccions en les que el bielorús va ser reelegit

segon, Andrei Sannikov. Centenars de manifestants que van sortir al carrer a protestar contra la tupinada també van acabar als calabossos de la KGB. Durant l'últim mes, Bielorússia ha experimentat una pujada de preus, l'escassetat d'aliments i les sancions dels EUA i la UE i ha devaluat la moneda.

L'explosió ha sorprès i angolat la població. El país no havia experimentat un atemptat mortífer des de la Segona Guerra Mundial. Tanmateix, a Bielorússia, la violència política no és ni estranya ni desconeguda. Diversos fets recorden les purgues estalinistes dels anys 30. El 1999, quatre dissidents polítics van desaparèixer. Es tem que morissin en mans d'un escamot militar. El 2005, un artefacte va explotar en una cafeteria de la ciutat de Vitebsk. L'acte va ser reivindicat per l'Exèrcit d'Alliberament Nacional de Bielorússia, un grup autoanomenat anti-Lukaixenko, l'existència del qual continua sent qüestionable. Des de 2008, un gran nombre d'actes insurreccionals contra edificis oficials russos, casinos, presons i comissaries de policia han estat reivindicats per llibertàries bielorusses; actes, aquests, en solidaritat amb el cas rus del bosc de Khimki -un tema de protecció eco-

lògica amb molt de ressò- i contra la repressió política i les detencions arbitràries de l'administració Lukaixenko cap al moviment. Actualment, Mikalai Dziadok i fins a sis anarquistes més es troben detingudes i empresonades en condicions inhumanes.

El país, que manté forts lligams amb Rússia, és l'únic indret europeu on encara s'aplica la pena de mort

El 4 juliol de 2008, l'explosió d'una bomba durant els actes de celebració del dia de la independència bielorús va deixar una cinquantena de persones ferides a Minsk. Inicialment, es va vincular l'acte a la Legió Blanca, un grup nacional-bolxevic i antisemita. L'acte va ser el precursor d'un programa, no exempt de polèmica, de presa d'empremtes dactilars obligatòria per tota la població. Algunes membres de l'oposició també van ser interrogades, detingudes i fins i tot empresonades. Lukaixen-

ko va aprofitar-ho per reorganitzar els serveis de seguretat i col·locar el seu fill Viktor com a assessor. No obstant això, el crim mai no ha estat aclarit.

L'autoria de la darrera bomba a Minsk oscil·la entre el terrorisme d'Estat, passant per un cas *Scala* a la bielorussa (Barcelona, 1978, la infiltració policial al sindicat CNT acaba en un fals atemptat); un complot de l'oposició; un pla derivat de les lluites de poder entre el Ministeri de l'Interior i la KGB; una estratègia russa per accelerar la unió entre els dos països, o, fins i tot, un acte gihadista. Les explicacions, avui dia, són poc concloents. La política a Bielorússia sempre és opaca. Ara, el matís de la sang innocent la fa tèrbola i funesta.

Bielorússia, a part de ser l'únic indret europeu on encara s'aplica la pena de mort, és un país caracteritzat pel seu sistema de capitalisme d'Estat i per ser un dels grans productors i exportadors mundials de potassa càustica i de tractors. L'agricultura, que és l'altre sector econòmic important, està organitzada a través de kolkhoz (granges col·lectives) i sovkhoz (granges estatals). La desocupació és baixa. Tanmateix, depèn totalment de la importació de petroli i gas de Mos-

cou a un relatiu baix cost; de fet, entre Rússia i Bielorússia, hi ha un fort lligam social, polític i econòmic. Per descomptat, obtenir beneficis polítics d'un atemptat no implica culpabilitat. En tot cas, sempre quedaran dubtes. Tanmateix, la capitalització política per

L'atemptat és un pretext per coartar més les llibertats civils i intensificar la vigilància policial informativa

Lukaixenko no serà pas una resposta diferent a l'habitual: un pretext per exercir més repressió, intensificar la vigilància policial informativa, coartar més les llibertats civils i laborals bàsiques, posar de relleu una amenaça forastera imperialista i desviar l'atenció del públic lluny dels problemes reals del país. En definitiva, una resposta de manual en qualsevol Estat. I aquesta arriba en vigílies del vint-i-cinquè aniversari de la tragèdia de la veïna Txernòbil.

MÈXIC · L'ASSASSINAT DE SET PERSONES EL MES DE MARÇ A MORELOS HA FET ESCLATAR L'ESPURNA

Diverses concentracions arreu del país exigeixen la fi de la violència

Òscar Romero
Barcelona

Milers de persones van sortir al carrer el 6 d'abril, a Mèxic i arreu del món, per exigir al govern la fi de la violència. El detonant de les protestes va ser l'assassinat de set persones, entre les quals hi havia el fill del conegut poeta Javier Sicilia, el mes de març passat a Morelos. Arran del succés, Sicilia va publicar una carta molt dura on responsabilitzava "els polítics i els criminals" dels fets. "La guerra contra el narcotràfic està mal plantejada, mal feta i mal dirigida i ha posat el país en estat d'emergència", va escriure el poeta. La carta finalitzava amb una convocatòria per fer marxes arreu del país per condemnar el recent assassinat de Morelos i el de totes les víctimes innocents dels darrers anys.

"La guerra contra el narcotràfic està mal plantejada i mal dirigida", afirma el poeta Javier Sicilia

La resposta va ser massiva. A Mèxic, es van fer concentracions a les ciutats més importants del país, una quarantena. A escala internacional, hi va haver convocatòries a una desena de països, com França, el Canadà, l'Argentina, els Estats Units i Holanda, entre d'altres. A Barcelona, prop de 200 persones es van reunir a la plaça Sant Jaume, on es va llegir públicament la carta de Javier Sicilia i altres cartes. Es van encendre espelmes i es va fer un minut de silenci en record de totes les víctimes de l'anomenada *guerra contra el narcotràfic*. També es van cridar consignes com "Ni una mort més" o "No

La Marxa per la Pau i la Justícia celebrada a Cuernavaca el 6 d'abril compta amb la participació d'unes 20.000 persones

més violència".

La marxa més multitudinària va ser la de Cuernavaca-Morelos, on milers de persones, entre elles Javier Sicilia, van caminar des de el monument de la Paloma de la Paz fins al Palau del Govern. Allà, Sicilia va llegir un comunicat on explicava que les autoritats encara no havien trobat les responsables de la mort del seu fill i de les altres sis persones: "Em quedaré fent un *plantón* en aquesta plaça amb totes aquelles persones que em vulguin acompanyar fins el dimecres 13 d'abril, últim dia de termini que té el govern estatal i federal per presentar els responsables dels

fets davant la justícia". Sicilia va afirmar que, si arribada la data no s'havien trobat els responsables, convocarien "una marxa nacional a la Ciutat de Mèxic per exigir la renúncia del governador i l'alto a aquesta absurda guerra, on la immensa majoria de les mortes les ha posat la societat civil".

Prop de 40.000 morts en cinc anys és el tràgic balanç de l'anomenada 'guerra contra el narcotràfic'

Els dies posteriors, el president Felipe Calderón va rebutjar les al·lusions durant una reunió d'empresaris: "No ens confonguem, les condemnes han d'anar dirigides cap als criminals, ells són els enemics", va dir mentre colpejava el faristol. En una audiència privada que van mantenir Calderón i Sicilia, el president va comunicar al poeta que no rectificaria la seva estratègia.

El dia 13 d'abril, Sicilia va donar per finalitzat l'últimàtum que

havia donat a les autoritats i va aixecar el *plantón*. S'ha convocat una gran marxa silenciosa el proper 8 de maig, que es preveu multitudinària i que partirà de diferents punts del país per arribar a la plaça del Zócalo -Ciutat de Mèxic- per exigir la fi de la violència.

Danys col·laterals

Prop de 40.000 persones mortes en cinc anys és el tràgic balanç de l'anomenada *guerra contra el narcotràfic* declarada per Felipe Calderón d'ençà que va arribar a la presidència l'any 2006. El govern, però, no varia el seu posicionament i intenta justificar les estadístiques. "El 90% dels homicidis es fan entre criminals", va dir Calderón. "Tot i que es produeixen morts de civils en els enfrontaments entre les forces armades i el crim organitzat, l'estratègia es mantindrà; són danys col·laterals que són lamentables", va declarar al Senat el secretari de Defensa Nacional, Guillermo Galván, ara fa un any.

Nombroses organitzacions socials i defensores dels drets humans, però, denuncien que aquesta estratègia governamental és la que ha empitjorat les coses. La Comissió Nacional dels Drets Humans (CNDH) assenyalava que, du-

rant el període de l'any 2006 al 2009, les queixes contra l'exèrcit es van incrementar un 300% i les recomanacions dirigides a la Secretaria de la Defensa Nacional per violacions greus dels drets humans van augmentar un 400%. El nombre de víctimes menors de divuit anys també és un indicatiu del caire que ha pres el conflicte. Segons dades oficials, els últims nou anys, s'han produït 1.326 morts de persones menors relacionades amb la *guerra contra el narcotràfic*. 600 joves van morir a conseqüència del foc creuat entre presumptes delinqüents i autoritats, com va ser el cas dels estudiants del Tecnològic de Monterrey; les altres 726 menors van ser assassinades directament per presumptes narcotraficants, com va succeir fa un any a Ciudad Juárez, on setze joves van morir durant una festa. Les víctimes més joves, les més difícils de justificar, sovint són criminalitzades sense proves, tal com denunciaven les seves famílies. També ha passat en el cas recent del fill de Javier Sicilia. "Als joves assassinats durant la suposada lluita contra el crim organitzat, a part de treure'ls la vida, les autoritats els relacionen amb el narcotràfic i no investiguen ni fan justícia", va afirmar el poeta.

> Els zapatistes també critiquen la guerra contra el narcotràfic

El Subcomandante Insurgente Marcos, recentment, ha trencat el llarg silenci que mantenia durant els últims dos anys i ha publicat el text *Apunts sobre les guerres*. En una carta de quinze pàgines que envia al filòsof Luís Villoro, Marcos fa una anàlisi econòmica de la *guerra contra el narcotràfic*, on detalla l'augment dels pressupostos públics que es destinen a defensa i seguretat. També parla, entre altres temes, sobre el gran nombre de víctimes que ha provocat el conflicte. "D'aquesta guerra, no només en resultaran milers de morts i sucosos beneficis econòmics, també -i sobretot- en resultarà una nació destruïda, despoblada i trencada irremediablement", afirma el portaveu zapatista.

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

ARXIU JUAN MIGUEL MORALES

Punt i seguit en la cançó improvisada als Països Catalans

L'últim cantador de jota del delta de l'Ebre, Josep Guarch 'lo Teixidor', mor després de deixar el gènere ben viu a tot el territori

La mort de *lo Teixidor* representa un cop fort per a la jota cantada a les Terres de l'Ebre i, de retruc, a la cultura popular i la cançó improvisada dels Països Catalans. Durant pràcticament set dècades (va començar a cantar als deu o dotze anys), *lo Teixidor* va portar arreu de les Terres de l'Ebre -i més enllà- la seua jota de sis versos, de la qual assegurava -orgullós- ser-ne el creador. Un punt, però, que esdevé punt i seguit gràcies a la tasca de recuperació i popularització que estan duent a terme col·lectius i activistes culturals de les Terres de l'Ebre i d'arreu del país.

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

La jota és un tipus de cançó improvisada, similar a les nyacres, les albaides o el garrotín, amb una forta importància i tradició a les Terres de l'Ebre. Malgrat la llegenda d'Abn Jot -el revolucionari àrab que, exiliat de València, portà la jota al Delta i riu amunt com a eina de protesta social, una llegenda que és tan bonica com poc probable-, l'origen de la jota és, com tota expressió de la cultura popular, difícil -per no dir impossible- de conèixer. Més enllà d'això, però, la realitat és que la jota cantada ha tingut molts usos històricament: des del laudatori a la crítica social, passant per l'eina de festeig o d'anuncis al veïnat. Una tradició, però, que ha anat desapareixent en els darrers anys amb els canvis econòmics -i per tant, d'hàbits- viscuts arreu i que,

darrerament, quedava representada per la figura de *lo Teixidor*.

El mèrit de *lo Teixidor*, però, no raia només en mantindre's com a darrer testimoni d'esta tradició i del model de vida que l'acompanyava, ni en la particularitat de la seua jota ni en la perseverança a l'hora de portar-la a tot arreu, sinó en la seua tècnica, en la seua capacitat d'improvisació. *Lo Teixidor* era capaç d'improvisar sobre el que fes falta en els pocs segons que la rondalla li concedia entre cantada i cantada. Són moltes les persones de les Terres de l'Ebre que, amb orgull, recorden haver estat protagonistes d'uns versos improvisats pel Teixidor durant la sobretaula d'algun dinar a la Casa de Fusta o les Festes d'Agost d'Amposta. Uns versos, val a dir, habitualment carregats de lloança i humor i que composava gràcies a l'ajut del fidel *xivato*, una figura també d'origen tradicional. La tasca del *xivato*, un xic jove del poble o ciutat on estaven actuant, era assessorar el cantador sobre el

nom, l'ofici i altres dades de la gent del públic perquè les pogués tenir en compte a l'hora de pensar els versos.

Resulta irònic, però, el fet que, a *lo Teixidor*, realment no li agradava cantar. Fa uns anys, la persona que escriu estes línies va tenir la sort de parlar amb ell i entrevistar-lo durant la confecció del treball de recerca de batxillerat. L'austeritat en què vivia -entrar a casa seua era com viatjar a una escena escrita per Sebastià Juan Arbó-, la seua humilitat i el seu tarannà d'estar per casa, o el fet que a causa de la

La seua mort representa un cop molt dur per a la nostra cultura, però, tot i això, la jota continua ben viva

seua edat avançada i el seu estat de salut precari -i malgrat, encara llavors, la claredat i la perfecció dels seus versos- tingueren autèntiques dificultats per expressar-se en elements que haguessen impactat qualsevol persona.

També -com dèiem- el fet que no li agradés cantar: ell deia que era més de l'instrument, "de la música", i que havia començat a cantar de casualitat.

Però, tot i així, és innegable que "això de cantar" havia esdevingut una part indestriable d'ell mateix. L'anècdota que va protagonitzar el dia que s'inaugurà la plaça dedicada a la seua figura ho mostra de manera clara. *Lo Teixidor*, que ja es trobava minusvàlid i en un estat mental molt deteriorat, va sorprendre -i commoure- totes les assistents improvisant, per iniciativa pròpia i contra qualsevol pronòstic, una jota d'agraïment per l'homenatge. Una jota que, va ser, a més, la darrera que cantà en públic.

La seua mort, per tant, representa un cop molt dur per a la nostra cultura. Un cop, però, que pren un caire més simbòlic que res, si ens aturem a pensar-hi durant un moment: afortunadament -i més enllà del drama personal i familiar de les persones properes a Josep Guarch-, la jota continua ben viva. L'interès per este cant -i pel ball i per tot allò que l'acompanya- no ha fet més que créixer d'uns anys cap aquí.

Ho demostren iniciatives com La Jota a la Plaça del Casal Popular Panxampla, que pretén tornar a popularitzar el ball de carrer i treure-li l'exclusivitat dels escena-

ris; grups com Pepet i marieta, entre altres, que fusionen la jota amb molts altres estils i li donen un toc festiu i desenfadat; espais com la Trobada de Gralles i Dolçaines dels Països Catalans, durant la Fira de l'Oli de Jesús, que alberga una Trobada de Cant Improvisat d'un èxit notable; projectes com Saragatona, que fusionen el ball tradicional de la jota amb la dansa contemporània... i moltes més.

Trobem grups com Pepet i marieta o projectes com Saragatona, que fusionen la jota amb altres estils

Lo Teixidor assegurava sempre -amb una mescla entre la tristesa de conèixer l'extinció de quelcom estimat i l'orgull de qui se sap únic- que era l'últim cantador de jota i que, amb la seua mort, la tradició desapareixeria. Sortosament, sembla ser que s'equivocava i, avui dia, tot indica que la jota es mantindrà i viurà. Evolucionant amb els temps, canviant i adaptant-se a les realitats presents i perdent, si es vol, *puresa*, però ben viva i popular.

POESIA

'Versos lliures': la paraula elevada a la potència de la llibertat

Arriba la tercera edició del cicle de poesia 'exponencial' catalana del Casal Popular L'Esquerda de Granollers

JUANJO NORA

Les poetes **María Cabrera** i **Joan Duran** reciten poemes durant l'edició 2011 del cicle 'Versos Lliures'

Juanjo Nora
expressions@setmanaridirecta.info

Tot i que viu un dels seus millors moments -o, si més no, això és el que es podria deduir pel nombre de publicacions i pel prestigi que manté dins la creació literària-, la poesia es continua considerant com un arcà dins dels gèneres literaris, moltes vegades arcaonada a les llibreries i percebuda per la lectora comuna com quelcom difícil d'entendre i de sentir. Aquesta percepció, que massa sovint fa que la poesia sigui quelcom elitista i lluny d'allò més popular, s'uneix a la verticalitat de la relació entre autors i lectors, sense cap mena d'intercanvi mutu, més enllà del "jo escric" de l'escriptora i el "jo llegeixo" de la lectora. Una tradició creadora que ha fet que sembli que la poesia només es pot gaudir sent llegida, encotillada entre les pàgines dels llibres, lluny del seu origen primigeni, com a transmissió oral de vivències, llegendes i quotidianitat. D'això, en trobem exemples des de l'antiguitat clàssica, on la poesia no es tractava d'una comunicació destinada a la lectura, sinó d'una representació amb acompanyament musical, amb una voluntat clara d'interacció amb el públic. Passant pels romanços de cecs, trobadors i joglars durant l'Edat Mitjana, fins a les Missions Pedagògiques de la Segona República. És amb aquesta intenció de fer reviu i potenciar la poesia oral que el Casal Popular L'Esquerda de Granollers va encetar, fa tres anys, el cicle de poesia *Versos Lliures*. El festival compta amb la complicitat de la nova fornada de poetes catalanes que

també creuen que la paraula dita és paraula viva. Aquest acte s'està consolidant com un dels esdeveniments poètics referencials amb més qualitat de Catalunya.

Els *Versos Lliures* d'aquesta tercera edició es presenten com l'aparador de la poesia *exponencial* catalana, on el qualificatiu *exponencial* reflecteix l'esperit de la poesia a viva veu, una obra defensada per la poeta d'una manera activa, traient-la de les pàgines del llibre, modelant els versos que sobrevolen com dards i es claven a l'oient interpel·lant-la a ser part implicada fins a esdevenir totes plegades, autores i públic, exponents del potencial futur d'aquesta manera d'entendre la poesia, com a exercici creatiu col·lectiu -ahora estimulador i seductor-, on la paraula es manifesta sense filtres.

El conjunt de la programació de *Versos Lliures* és un reflex de la diversitat de gèneres, estils, temàtiques i posades en escena de diferents poetes d'arreu els Països Catalans. Totes les poetes presents al cicle han publicat com a mínim un llibre i l'organització ha buscat tant l'equilibri de gènere com el de les diferents parles catalanes.

L'eix central del cicle *Versos Lliures*, els recitals a viva veu (vegeu programa adjunt), van començar el 14 d'abril i es fan cada dijous a dos quarts de 9 del vespre al Casal Popular L'Esquerda de Granollers fins el dia 19 de maig. L'entrada és gratuïta i, a cada actuació, també es pot trobar l'obra escrita de les autores participants.

Amb la concreció i la consolidació del cicle *Versos Lliures*, l'Es-

querda reforça la seva aposta per fer realitat i omplir la comarca del Vallès Oriental amb una proposta cultural i d'oci popular, càlid i íntim, amb la poesia com un dels seus eixos principals.

Versos Lliures 2011. Cicle de poesia 'exponencial' de l'Esquerda

Organitza: Casal Popular L'Esquerda. Carrer Enric Prat de la Riba, 31. Granollers.
Dates: Cada dijous, del 14 d'abril al 19 de maig de 2011.
Horari: 20:30h.
Entrada gratuïta.

RECITALS:

Dijous 14 abril:
Joan Duran i María Cabrera.
Dijous 28 abril:
Roc Casagran i Anna Ballbona.
Dijous 5 maig:
poetes de LaBreu Edicions: Tomàs Arias i Jaume Pons Alorda.
Dijous 12 maig:
Jordi Nopca i Max Besora.
Dijous 19 maig:
poetes de La Cantàrida: Xavier Serrat, Nando Barandiarain i Eduard Carmona.

EXPOSICIONS

Les obres artístiques posen el museu a debat

L'exposició 'El Museu com a pretext', que neix al Museu de l'Empordà, reuneix set artistes conegudes internacionalment que portaran la crítica arreu de Catalunya

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El museu és una institució pública o privada que emmagatzema, mostra, estudia i classifica obres o peces d'art; fins aquí, res de nou sota el sol, però aquesta idea clara i consensuada s'hauria d'anàlitzar. L'exposició *El Museu com a pretext* és una bona eina per fer-nos pensar en allò que moltes vegades donem per suposat.

L'exposició mostra les obres de set artistes que, en algun moment o altre de la seva carrera, s'han preguntat o han posat en entredit el paper del museu en l'art. Si ens aturem a pensar, el museu no només és el contenidor que alberga les obres artístiques, sinó que també en fa una lectura. De fet, cap dels elements de la distribució d'un museu o el guiatge que fan a través de les obres no són gratuïts. Evidentment, en un museu, hi ha unes línies expositives i també una manera d'ensenyar o -en el pitjor dels casos- de no mostrar certes tendències o línies artístiques. En aquesta exposició, de mica en mica, ens endinsem en diferents batalles personals de les artistes versus el museu. Hi ha el treball de Candida Höfer, amb la seva obra *Belvedere Wien I 2007*, que mostra una sèrie de fotografies d'una de les sales del Palau

Viènos on s'exposen escultures barroques, sense visitants. Höfer reflexiona sobre el valor que té la persona, visitant o espectadora dins el museu; realment, quin sentit tindrien aquests grans edificis plens d'art i història sense ningú que els visités, els mirés i els gaudís? Aquesta buidor i aquesta solitud volen reivindicar una part imprescindible dels museus i les sales d'art: la comunicació amb els espectadors. També hi ha l'obra de l'artista tailandesa Araya Rasdjarmrearnsook, que posa de manifest de quina manera l'art occidental ha patit sempre d'un egocentrisme inherent a l'hora de representar i de crear. Aquesta idea va quedar clara quan va asseure un grup de gent camperola tailandesa davant *Les espigoladores* de Millet. Els comentaris i la interpretació que fan d'aquest quadre, vist des de la

seva òptica, és un exemple clar d'aquesta falsa pretensió d'universalitat que, de vegades, s'ha vist en l'art occidental. També hi podem veure un vídeo d'Eulàlia Valldosera, dues obres de Perejaume, Hans-Peter Feldmann posant en evidència el mercat de l'art i la producció industrial i obres de Jaume Pitarch i Edi Hirose. Aquesta exposició itinerant, que passarà per diferents museus del territori català, va acompanyada d'un cicle de cinema, conferències i visites pel públic en general, perquè tothom pugui arribar a entendre les crítiques i evidències que mostren aquestes artistes.

El Museu com a pretext

Espai d'Art Moritz.
Carrer Mossèn Andreu, 17.
Cornellà de Llobregat.
Fins el 21 de maig.

AGENDA

Del 18 de juny al 4 de setembre. Monestir. Plaça Monestir. Sant Feliu de Guíxols.
Del 16 de setembre al 30 d'octubre. Centre Cultural l'Escorxador. Av. de Felip Pedrell, 5. Tortosa.
Del 17 de novembre al 15 de gener de 2012. Museu d'Art Jaume Morera. Carrer Major, 31. Lleida.
Del 27 de gener al 25 de març de 2012. Can Palauet. Carrer d'en Palau, 32. Mataró.

, expressions

CINEMA

Històries de l'Europa en conflicte

Les cintes 'Los malditos' i '¡Qué alegría vivir!' mostren dues etapes de la trajectòria creativa del cineasta francès René Clement

La Segona Guerra Mundial marca els inicis del realitzador francès

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Autor destacat d'un cinema francès en transició entre el realisme poètic previ a l'ocupació i l'esclat renovador dels anys 60, René Clement es va iniciar en els llargmetratges de ficció en plena ressaca de la Segona Guerra Mundial. Condicionat per les circumstàncies, d'inici va mostrar un tarannà patriòtic i esquerrà. Però la seva atracció pels relats situats en moments rellevants del segle xx va perdurar més enllà del seu debut: la urgent, neorealista *La batalla del riell*.

A l'obra immediatament posterior, *Los malditos*, Clement va apostar per un meritori exercici d'estil que tendia ponts entre la història recent i les convencions del film *noir*, el llenguatge visual del qual s'adeia perfectament a aquest intent de dotar d'atractiu estètic una narració en espais reduïts. Com a la hitchockiana *Náufragos*, diversos personatges conviuen amb un enemic en un espai limitat: un eclèctic grup pronazi viatja en submarí cap a l'Amèrica Llatina, on

ha de crear una xarxa d'influències per poder revertir la possible desfeta militar. Si *Náufragos* parlava sobre la condició humana de manera més abstracta, també més humana i desolada, *Los malditos* tracta de les reaccions davant la derrota i retrata l'inevitable conflicte entre la gent fanàtica del *führer* i les companyes de viatge oportunistes. El conjunt, estilitzat, inclou alguna escena memorable pel que fa a la fotografia i el muntatge.

Humor i auge del feixisme

Més d'una dècada després de *Los malditos*, *¡Qué alegría vivir!* possibilita el descobriment d'un Clement consagrat, d'un artesà que saltava de gènere en gènere. El francès va viatjar a Itàlia per filmar les aventures d'un orfe que, després de fer el servei militar, s'ha de guanyar el sustent. La primera feina l'aconsegueix com a delator a sou dels feixistes, però, en la seva recerca d'una impremta que inunda Roma de pamflets, descobreix una entranyable família d'anarquistes.

La pel·lícula es distància relativament del pintoresquisme desfermat de la comèdia popular

del moment. Clement i companyia volien oferir humor polític amb més d'un nivell de gaudi i d'interpretació i no quedar-se només en el relat d'aventures excèntriques (el protagonista es fa passar per un reputat pistolero per guanyar-se els Fossati), amb trama romàntica inclosa. La proposta resulta més aviat tendra, crítica les accions violentes que poden ser instrumentalitzades per l'extrema dreta i inclou pinzellades sobre les possibles contradiccions entre els ideals i els desitjos d'una vida afable. Però una inflexió dramàtica final evidencia que el realitzador vol incloure guspires de compromís en una proposta d'entreteniment, quan esguarda amb admiració com el protagonista assumeix les conseqüències d'afirmar-se enemic del *fascio*.

FILMS ESCOLLITS

René Clement, *Los malditos* (Avalon-Filmoteca FNAC, 1947).
René Clement, *¡Qué alegría vivir!* (Tribanda, 1960).

CINEMA

Exploracions de la identitat

Es comercialitzen els dos llargmetratges de Daniel V. Villamediana: 'La vida sublime' i 'El brau blau'

La violència de la caça i dels trets conviu amb elements artístics i idees filosòfiques

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

El mercat videogràfic possibilita que, després d'estrenes comercials gairebé secretes (de tant limitades), les primeres pel·lícules del crític i cineasta Daniel V. Villamediana tinguin una nova oportunitat de trobar el seu públic. L'editora barcelonina Cameo les ha reunides en un sol DVD sota el títol de la segona d'elles, *La vida sublime*.

Probablement per la naturalesa *lo-fi* del seu modestíssim rodatge digital, *El brau blau* queda reduïda a la categoria de material afegit. Film nu i àrid de poc més d'una hora de durada, aquest debut de caràcter bressonià es pot agermanar amb els experiments d'altres joves com Albert Serra pel seu gust per la imatge pura, per un tarannà contemplatiu el·lípticament poètic... i per l'atracció per les personalitats peculiars. El seu protagonista, un home coix que es prepara obsessivament per torejar en privat, que s'abandona a la litúrgia sense necessitat de tenir davant ni tan sols un brau, es pot agermanar perfectament amb els bojos i pioners

protagonistes de les primeres obres del banyolí.

Si *El brau blau* és eixuta i radicalment silenciosa, *La vida sublime* inclou escenes mudes i també moltes paraules que expliciten la fascinació per l'ideal i l'aventura implícita a l'obra anterior. Documental de creació atípic, entranyable i fàcilment gaudible tot i les seves particularitats, alterna el paisatgisme amb els diàlegs que Víctor, un personatge itinerant a la recerca de la memòria familiar, manté amb diverses amitats que troba durant el seu viatge de Valladolid a Cadis. El conjunt acaba resultant un estudi atípic de la hispanitat, on hi caben consideracions sobre la colonització d'Amèrica, discussions sobre l'anarquisme o explicacions de les pel·lícules no filmades de Víctor Erice. Aquí, Villamediana sí que inclou molt d'humor barrejat amb discursos filosòfics i una diversitat de tons més gratificant que desconcertant: a estones, les converses transmeten una certa artificiositat; en altres moments, esdevenen rotundament autèntiques a més de suggeridores i, en alguna ocasió, semblen veritablement sublimes.

Diagonal!
El lobby transgènico en el Gobierno EP

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRÍBETE DESDE 25€

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

Terra d'escudella

C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

productes de la terra!

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

A CADA POBLE. A CADA CIUTAT VOTEM PER L'AUTODETERMINACIÓ

ger

Entitat Cultural i Esportiva www.entitatger.cat
C/ Del Pi, 25 08910 Ribes, Garraf (Països Catalans)

LLIBRES

La història d'una fugida que es va allargar 33 anys

'Si te'n vas no tornis' és el relat d'una condemna injusta, però també de la vida política italiana, francesa i catalana viscuda des de la lluita i el compromís

ARXIU

D'Alessandro va ser membre de les joventuts del Partit Comunista Italià durant una època de fortes mobilitzacions

Laia Alsina Garrido
expressions@setmanaridirecta.info

Encara recordo moltes de les coses que em passaven pel cap quan, fa dos anys, vaig a anar a la ciutat on va néixer en Rolando. Feia tot just un parell de mesos que m'havia fet arribar una primera versió d'un llibre que havia llegit d'una tongada, el relat de la seva vida. En aquell racó de la Toscana vaig intentar reconèixer llocs, sensacions i històries descobertes pocs mesos abans.

Ens vam allotjar just al costat de la via del tren. Si ho haguéssim fet expressament, no hauria sortit millor. El ferrocarril és una constant al llarg de la vida d'aquest italià barceloní. I és un protagonista més de *Si te'n vas no tornis*. Com ho és el propi Rolando. No va ser difícil, doncs, deixar que la imaginació fes la seva feina.

Des que el vaig conèixer, sabia que darrere de les idees, del compromís, de l'activisme, de les hores intentant arreglar el món amb el Rolando -si més no, el que ens cau més a prop-, s'hi amagava alguna cosa. I com he après des de fa anys, mai no vaig gosar preguntar.

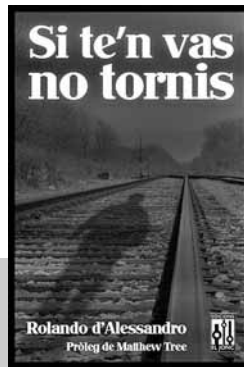
Després, *Si te'n vas no tornis* em va desvetllar tots els secrets. Els que ens poden explicar. I em van venir 1.000 preguntes al cap. Perquè la seva història és la d'un jove militant d'esquerres italià condemnat injustament per un crim que no havia comès. És la història d'una fugida, de 30 anys de sense papers, però també és la història de la Itàlia dels anys 70, d'un París convuls, de la Barcelona dels moviments

socials. En Rolando ha hagut d'amagar-se durant més de 30 anys, però mai no ha amagat les seves idees. Tot i el risc que suposava. Impossibile imaginar-lo de braços creuats.

Una condemna interessada; la vida a la presó; uns barrots serrats; el tren; els amagatalls; espais okupats; assembles universitàries; París, Catalunya Nord, Mallorca; la terra; la mal anomenada *transició espanyola* i els seus crims; la Barcelona inconformista i no dirigida... són només alguns dels ingredients d'aquest relat autobiogràfic, així com la Flora, l'Enrico, el Ferran... i un llarg etcètera que inclou una filla. Unes protagonistes, aquestes darreres, impossibles de deslligar de les emocions.

Les 231 pàgines que vesteixen aquesta història inclouen fets viscuts per moltes de les persones que la llegeixen. Moments clau fàcilment identificables i dels quals l'autor va ser testimoni i actor. Instants d'una ciutat i un país contraris a l'OTAN, a les guerres, a les cimeres europees o al Fòrum de les Cultures, defensors de les ràdios lliures i dels drets de les persones. Però també d'una societat teixida per desenes d'*ismes*, força sovint compatibles, però malauradament enfrontats.

Tothom qui conegui en Rolando o qui n'hagi llegit els articles publicats en aquest setmanari sabrà que és una persona que parla sense embuts; tot i que, de vegades, la crítica no hagi estat ben assumida i s'hagin utilitzat mentides per menystenir-lo. El llibre de Rolando d'Alessandro no n'és una excepció. Diu les

Si te'n vas no tornis

Autor: Rolando d'Alessandro.
Edicions El Jonc.
Països Catalans, febrer de 2011.
Pàgines: 231.

coses tal com les sent, com les viu i com les pensa. Tenint clar que es cometien errors i que, de les sotragades, te'n pots tornar a aixecar.

Sí, en Rolando va marxar. Va haver de marxar. Fins 33 anys després no hi ha pogut tornar. Una peça d'Assalti Frontali li ronda el cap: "Ho hem pagat ben car, ho hem pagat tot. Per nosaltres i pels altres. Per allò que hem fet i per allò que no hem fet. I fins i tot pel que hauríem d'haver fet. No ens toqueu més...". 30 anys després, en Rolando té una vida normal. 231 pàgines testimonien que no se n'ha sortit de franc.

ZONA LLIURE

COSSOS I SEXUALITATS

Sobre els cicles

Anna Salvà i Maria Olivella,
Col·lectiu Nahia

La naturalesa és eminentment cíclica: el dia i la nit, les fases de la lluna, les estacions, les mareas, l'existència (naixement, desenvolupament, reproducció, mort). La vida humana també: la respiració, els cicles de son i vigília, el cicle menstrual, el cicle de reproducció. De fet, els cicles de la naturalesa afecten els éssers humans i, de vegades, regeixen el ritme dels seus cicles (per exemple, la lluna sobre el cicle menstrual).

En cada fase d'aquests cicles, gaudim d'unes qualitats concretes que ens fan percebre la realitat i relacionar-nos amb ella d'una forma determinada. D'aquesta manera, una mateixa situació, en un moment o altre d'un d'aquests cicles, és viscuda de forma lleugerament o fortament diferent. Per exemple, un mateix problema es veu molt diferent a la nit o a mig matí, a l'estiu o a l'hivern, durant la joventut o a la vellesa, durant l'ovulació o després de la regla.

De forma natural, cooperaríem amb aquests cicles i l'estat en què ens posen en cadascuna de les seves fases per dirigir la nostra energia a aprofitar les seves característiques i no pas a lluitar a contracorrent. Tanmateix, avui dia, la nostra societat ha decidit que

pot controlar la naturalesa i posar-la al seu servei.

De la mateixa manera que l'agricultura intensiva no escolta ni respecta les necessitats d'activitat i repòs de la terra i augmenta el nombre de collites anuals, elimina els anys de guaret i la fa dependent de substàncies artificials i del reg intensiu, moltes persones occidentals hem perdut la capacitat d'escoltar i respectar el nostre ritme, fet que ens porta a seguir horaris de treball, oci i descans basats en la raó i no en les nostres necessitats autèntiques.

No se'ns ha transmès el mapa que revela els nostres cicles (va ser esborrat en algun moment de la història de la domesticació humana) i tenim tallada l'única via que ens permetria descobrir-lo per nosaltres mateixes (la que ens comunica amb les nostres necessitats autèntiques), ja que vivim desconnectades del nostre cos i del nostre instint.

La bona notícia és que moltes persones estem intentant obrir la comunicació entre les diferents parts del nostre ser i recuperar la informació que ens regala. I, posant-la en comú, anem reescriuint els mapes esborrats i anem *recorvant* la falsa linealitat en la qual hem estat educades.

Contacta amb nosaltres a:
info@somnahia.net.

, agenda directa

ALACANT

Dissabte 30 d'abril
Segon aniversari de l'hort comunitari de Carolines
 11h Jocs per a xiquetes grans i menudes i pintada de mural a la Teranyina. 13:30h Plantació dels conreus per a la nova temporada (a l'hort). 14:30h Dinar i sobretaula (a la Teranyina). L'hort és al carrer Julio Antoni / Jacino Maltés. La Teranyina és al carrer Gesmí / 30 de març
 Organitza: Ateneu Llibertari l'Escletxa
 Més informació: www.escltxa.org

BADALONA

Dijous 28 d'abril
Presentació de l'Assemblea Llibertària de Badalona
 17:30h Local de la CGT de Badalona
 C. Alfons XII, 109.
 Organitza: Assemblea Llibertària de Badalona
 Més informació: www.assemblealibertariabdn.wordpress.com

BARCELONA

Dijous 28 d'abril
Xerrada: 'És possible sortir de la crisi atacant les classes populars i amb el mateix model productiu?'
 19:30h Ecoconcern
 C. Mare de Déu del Pilar 15, pal.
 A càrrec de Francisco Ferrer i Elena Idotate, economistes i membres del Seminari Taifa
 Organitza: Seminari Taifa
 Més informació: www.seminaritaifa.org

Dissabte 30 d'abril
Inauguració de la 'Distri' de l'Ateneu Llibertari del Palomar
 12h Ateneu Llibertari del Palomar
 C. Coroleu, 82.
 Amb vermut popular
 Organitza: Distri de l'Ateneu

Acte de denúncia contra les retallades dels drets socials
 17:30h Sala d'actes del Centre Cívic de Sant Martí. C. Selva de Mar, 215.
 A càrrec de Vidal Aragonés (advocat laboralista del Col·lectiu Ronda), Quim

El patrimoni del barri de Sants, a debat

BARCELONA
 Dissabte 30 d'abril de 2011

El col·lectiu d'arquitectes Lacol i les plataformes Can Batlló és pel barri i La Lleialtat Santsenca ens conviden a una jornada d'activitats i debats amb gent experta sobre el patrimoni arquitectònic de l'històric i combatiu barri obrer de Sants de Barcelona.

PROGRAMA: 10h a 19h Exposició fotogràfica *Can Batlló: adéu a la ciutat dels oficis*, de Xavier Corbella i David Roman. 10h a 11h Visites a Can Batlló i La Lleialtat Santsenca (punt de trobada 10h plaça de la Pelleria). 11h a 14h debat sobre el patrimoni, moderat per Josep Maria Montaner i amb la presència com a ponents de José Luis Oyón, Fernando Álvarez, Isabel Segura, Antoni Vilanova i Quim Rosell. 14h *Dóna la cara per La Lleialtat*, acció artística del col·lectiu R-Publik a la façana de La Lleialtat Santsenca. 14h Dinar popular a la plaça Bonet i Muxí. Menú ecològic ofert per La Manduca de l'Espai Obert, amb amanida, paella vegetariana o fideuà tradicional, aigua, vi, pa i postres; tot a l'aire lliure. 16h debat sobre la ciutat, moderat per Zaida Muxí i amb la presència com a ponents de Jordi Bonet, Maria Rubert, Jordi Borja i d'altres pendents de confirmació.

Cotxeres de Sants, sala d'actes (4t pis)
 Carrer de Sants, 79 (entrada per la plaça Bonet i Muxí)
 Organitza: La Col

Més informació: patrimoni.lacol.org

Boix (representant de la Federació Sindical Mundial a l'Estat espanyol), Àlex FG (historiador, context històric del capitalisme peninsular), Francisco Liñán (Taula Cívica de Sant Martí)
 Organitza: Taula Cívica pels Drets Socials de Sant Martí

LA DIRECTA FA 5 ANYS!
Concert d'aniversari de la DIRECTA
 23h Ateneu Popular de Nou Barris
 C. Portillat, 11-15
 La Troba Kung-Fú i Balkatalan Experience

Diumenge 1 de maig
Actes de la CNT (Medinaceli i Joaquin Costa)
 Parc de les tres xemeneies
 Av. Paral·lel/ptge La Canadenca (metro Paral·lel)
 10h Esmorzar. 10:30-12:30h Activitats infantils. Espectacle del grup Mimulus. 11:30h Recital de poesia i canta-cançons. 12h Miting. 13h Manifestació. 14h Dinar: paelles vegetals i ecològica i +...
 Més informació:
 http://www.nodo50.org/cntcatalunya

Dilluns 2 de maig
Festa d'instal·lació - Ubuntu 11.04
 18h Casal de Joves de Les Corts
 C. Dolors Masferrer, 33-35.
 Amb motiu de la publicació, el 28 d'abril, de la versió definitiva de l'Ubuntu 11.04, la comunitat d'usuaris d'Ubuntu en català celebrarà aquesta festa d'instal·lació. Amb aquests esdeveniments, pretenen difondre i apropar el programari lliure en general i, més concretament, l'Ubuntu a tots els públics, proposant-los xerrades i ajudant-los a instal·lar-lo al seu ordinador. Així doncs, no estan enfocats a persones amb grans coneixements tècnics, tot i que també s'hi poden trobar activitats més avançades, si s'escau. A les 18h es farà la presentació de la nova versió (a càrrec de Marcelo Fortino) i fins a les 21h hi haurà la possibilitat d'instal·lar-se l'Ubuntu al propi ordinador. Els diversos grups de treball de la comunitat d'usuaris es reuniran al mateix Casal durant aquella estona. Tots els accessos són lliures i tots els espais són accessibles.
 Organitza: Casal de Joves de Les Corts
 Més informació: www.ubuntu.cat

CASTELLÓ DE LA PLANA

Setmana negra: assenyalen els culpables
 Concentració *pitada*
 Dijous 28 d'abril
 19h davant la banca, a la plaça de la Pau
 Divendres 29 d'abril
 19h davant la subdelegació del govern, a la plaça Maria Agustina

ESPLUGUES DE LLOBREGAT

Dissabte 30 d'abril
Xerrada amb Arcadi Oliveres: 'Com estan els objectius del mil·lenni?'
 20h Local de Sant Antoni
 c.C. Verge de la Mercè, 67.
 Fa onze anys que 189 caps d'estat i de govern van assumir vuit objectius de desenvolupament. Falten quatre anys pel seu compliment. Com es porta?
 Organitza: Grup AYLLU
 Més informació: www.grupayllu.blogspot.com

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Necessitem **gent que doni un cop de mà en l'organització de la biblioteca del Punt d'Interacció amb Col·lserola de Can Masdeu**. Escriu-nos! pic@moviments.net

Regalo ampliadora de fotografia (35mm i 6x6) i projector de diapositives (35mm). Contacte: Gustavo, 935461736

S'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossera**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mònica, 629 278 238

La Directa: necessitem persones voluntàries per etiquetar el setmanari. Si vols la teva DIRECTA gratis, vine a ajudar-nos els dimecres, entre les 9 i les 12:30h, al carrer Riego 37 de Barcelona (Sants).

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix espai gratuït a la seva web a totes les **persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

Rumb a Gaza: **Segona Flota de la Llibertat**. Necessitem suport i donacions per tirar endavant el projecte el proper mes de maig. Contacte: info@rumbogaza.org

> EL TEMPS

DIJOURS 28
 Serà un típic dia primaveral, amb creixement de núvols durant el dia i tempestes curtes però intenses a mitja tarda.

DIVENDRES 29
 Els vents giraran a sud-oest. Temperatures suaus i núvols en augment al vespre. En principi no plourà.

DISSABTE 30
 Núvols i clars i ruixats a les comarques de muntanya. Una baixa pressió s'instal·larà al golf de Cadis.

DIUMENGE 1
 El front de tempestes avançarà pel sud del País Valencià. Començarà a ploure al vespre i entrada la nit a Catalunya.

DILLUNS 2
 Serà el dia més plujós de la setmana, amb aiguats intensos a les comarques de la costa. Vents de llevant forts.

DIMARTS 3
 Les pluges intenses s'aturaran durant el matí, però encara cauran ruixats curts i les temperatures baixaran.

'Criticism per tant proposam'

CIUTADELLA
30 d'abril i 1 de maig

El Col·lectiu Rissaga de Menorca té el plaer de convidar-nos a les jornades *Criticism per tant proposam; construint alternatives*

PROGRAMA: Dissabte 30 d'abril. Xerrades amb diferents col·lectius. 17h a 20h Local de l'associació de veïns i veïnes Glossador Vivó. Camí de Maó, 38. Hi intervindran persones en representació de Rissaga, Bellver-la casa de la mare terra, el Banc del temps de Menorca, Setmanari de comunicació DIRECTA, Lluccalari. 21h Casino 17 de gener Av. Constitució, 17. **Gala Rumbo a Gaza**, per recaptar fons pels nens i nenes de Gaza, organitzada per Cntrl+Z, amb l'actuació del cantautor *Todo o Nada*. **Diumenge 1 de Maig.** Cinefòrum amb el documental *The Take* 20h Casino 17 de gener Av. Constitució, 17. Documental de Naomi Klein dirigit per Avi Lewis (2004) sobre l'autogestió de fàbriques l'any 2001 a l'Argentina, durant el *corralito*. Organitza: Col·lectiu Rissaga

Més informació: www.rissaga.moviment.info

criptori i matemàtic italià, autor d'un gran ventall d'obres de registres diversos, membre de l'Acadèmia de Ciències de Nova York, president de l'Associació Contra la Tortura i fundador de l'Aliança d'Intel·lectuals Antiimperialistes. Organitza: Assemblea de Joves de Lleida Més informació: www.ajlleida.org

Diumenge 1 de maig
Dinar de germanor després de la manifestació
14h CSA La Maranya. C. Del Parc, 13. Després de la manifestació, es recupera aquesta tradició del dinar de germanor. Organitza: Col·lectiu anticapitalistes de Ponent

EL PRAT DE LLOBREGAT

Divendres 29 d'abril
La revolució (1930-1939). Xerrada: Organització i el somni de la revolució
19:30h Bar Mamíferos. C. Castella, 36. A càrrec de la historiadora Dolors Marín Després de la xerrada, s'ambientarà la nit temàtica amb música de la Guerra Civil. Aquest acte forma part i tanca el cicle de les *Jornades de lluites obreres al Baix Llobregat* que s'estan duent a terme

durant tot el més d'abril arreu de la comarca. Organitza: Assemblea de Maulets del Baix Llobregat Més informació: <http://mauletsbaixllobregat.blogspot.com/>

REUS

Dijous 28 d'abril
Xerrada amb Arcadi Oliveres: 'Immigració i crisi econòmica'
20h Sala d'actes de l'entitat Germandat de Sant Isidre i Santa Llúcia C. Raval Robuster, 34. Organitza: A Reus, primer les persones

TARRAGONA

Divendres 29 d'abril
Presentació del llibre 'Prespectives antidesarrollistes'
20h a l'Ateneu Llibertari Alomà C. Misser Sitges, 9. Amb l'autor Miquel Amorós Després, sopador vegetarià de suport a la biblioteca llibertària La Bullanga Organitza: Ateneu Llibertari Alomà Més informació: <http://ateneutgn.ourproject.org/>

GIRONA

Dissabte 30 d'abril
Xerrada: 'No més educadors, no més escriptors. Insurrecció de la paraula callada i del silenci clamorós', a càrrec de Pedro García Olivo
20h CSO Kan Kolmo. C. del Carme, 41. Organitza: Logofobia. Més informació: www.kankolmotxirona.blogspot.com

Diumenge 1 de maig
Actes per l'1 de maig
Rambla de la Llibertat. 11h Esmorzar popular. 12h Parlaments. 14h Dinar popular. Organitza: Mesa Cívica de Girona

GRANOLLERS

Dissabte 30 d'abril
Homenatge a Oriol Solé Sugranyes
17:30h Anònims, menjars i pensars C. Miquel Ricomà, 57.

Pel 35 aniversari del seu assassinat (06-04-1976). Projecte de la pel·lícula: *La fuga de Segovia*, d'Imanol Uribe (1981) David Castillo, poeta i agitador cultural, presentarà l'acte i recitarà uns poemes. També hi participaran Carles Garcia i Solé, (exmembre del FAC que va participar a la fuga i va aconseguir arribar a França) i Jordi Solé Sugranyes, germà de l'Oriol i exmembre del MIL Organitza: Anònims, menjars i pensars

LLEIDA

Dissabte 30 d'abril
Xerrada: 'La vigència de la lluita de classes al segle XXI'
19h Ateneu Popular de Ponent C. Pau Claris, 10. Des de l'Assemblea de Joves de Lleida, ens volen convidar a aquesta xerrada a càrrec de Carlo Fabretti, reconegut es-

Convocatòries de l'1 de Maig

BARCELONA: 17h Jardinet de Gràcia Plataforma per a un 1 de Maig alternatiu i combatiu "Ara Ens Toca a Nosaltres" (www.aranosaltres.org)
CASTELLÓ DE LA PLANA: 11h Plaça de la Independència (de la farola) Convoca: Coordinadora Repartim el treball i la riquesa, CNT, Ateneu Anarquista, Grup Llibertari FAI
GIRONA: 12:30h Rambla de la Llibertat Convoca: Mesa Cívica Girona
LLEIDA: 12h Plaça del Treball Convoca: CGT - Ponent
TARRAGONA: 19h Plaça Imperial Tarraco Convoca: Coordinadora repartim el treball i la riquesa
TERRASSA: 11h Plaça Primer de maig Convoca: Assemblea Popular de Terrassa
VALÈNCIA: 12h Plaça Sant Agustí Convoca: CGT - València

CORNELLÀ DE LLOBREGAT, Dissabte 30 d'abril Sabotegem la crisi; sabotegem l'estat

10:30h Xerrada: *Podem viure sense capitalisme*. Cooperativa Integral Catalana, amb Enric Duran. Exposició: *El neoliberalisme és pecat*. Performance: *El sindicat venut i zapatazo*. 14h Vermut, dinar popular i paella a la plaça de l'ajuntament. 18h Xerrada sobre l'1 de maig. 20:30h Concert amb Mobylette, Atrinchera2 i musiqueta. Al local de la CGT-Cornellà. Carretera d'Esplugues, 46. Organitza: Assemblea del Baix

Més informació: <http://okupaskny.moviments.net/>

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA,
Dissabte 30 d'abril
Contra la vivisecció
11:30h Plaça Gaudí
Convoca: Igualtat Animal
Més informació:
www.igualdadanimal.org

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT,
Dissabte 30 d'abril
No volem feixistes als ajuntaments!
12h Avinguda Josep Tarradellas

ARREU DEL TERRITORI,
Del 27 d'abril al 4 de maig
Actes de suport a Marina Bernadó

Convoca: Unitat contra el feixisme i el racisme
Més informació:
www.unitatcontraelfeixisme.org

3 i 4 de maig, concentracions a les places dels municipis. Celebració del judici contra la Marina Bernadó
Convoca: Rescat

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Maria Vicente i David Seguí PRODUCTORS DE LA CERVESA 'LLUNA'

“La nostra competència no són els altres artesans sinó les grans indústries”

Els darrers anys hi ha hagut un 'boom' de la cervesa artesana als Països Catalans. Han sorgit diverses iniciatives, sovint provinents d'associacions de productores casolanes, que miren d'oferir una alternativa a una beguda molt consumida i, fins ara, totalment controlada per les multinacionals, preocupades només en fer un producte cada cop més homogeni i estandarditzat. Una aposta per la qualitat, la diversitat i la cultura que està molt arrelada al centre i el nord d'Europa però que, aquí, és més recent. Dins aquest món, també hi ha matisos, com el que ofereix la Bodega Artesana i la seva 'Lluna': una cervesa no sols artesana, sinó també ecològica, cooperativa i conscient.

Joan Canela i Barrull
entrevista@setmanaridirecta.info

Per què us decidiu a fer cervesa artesana?

Bé, ens agrada molt la cervesa (riu)... Vam començar a fer cervesa a casa, com a afició i sense pretensions. Però, després, la nostra situació personal va canviar i vam decidir que volíem un projecte propi sense dependre de caps i vam optar per fer una cooperativa.

Per què una cooperativa i cervesa?
Una cooperativa per ideologia, perquè creiem que les empreses han de ser dels treballadors. De fet, no vam començar per la cervesa, sinó per treballar la cervesa, anomenat Articultura, dedicat als serveis agraris. Però, desgraciadament, la terra no dona per viure i ens vam haver de plantejar ampliar les nostres activitats; és així com passem a la transformació agroalimentària. Per ara, hem començat a comercialitzar vi i cervesa, però volem estendre-ho a més coses: licors, confitures, formatges... però pas a pas, hem de créixer sobre segur.

Enumereu-me algunes dificultats?

La primera, el finançament. Nosaltres no teníem capital i vam poder començar gràcies a l'ajuda d'amics que van confiar en el projecte i a la capitalització de l'atur d'un company. Però no n'hi havia prou. Vam accedir a un crèdit ICO de 30.000 euros, quan una microcerveseria nova en val 300.000. Després, hi ha el tracte administratiu. Burocràtic-

cament, ens equiparen amb Heineken España i nosaltres no som una indústria, som artesans i hauríem d'anar a un apartat diferent. Però, a diferència d'altres sectors, no es reconeix l'artesà cerveser. Ara es comencen a fer els primers passos, però són molt tímids.

“No volem que ens associen amb empreses que tenen polítiques laborals i ambientals nefastes”

Un dels problemes clàssics de la producció artesana és la distribució. No us resultaria més fàcil fer-la des d'un lloc més ben comunicat que Agullent (la Vall d'Albaida)?

La cervesa està feta d'aigua en un 90% i vam mirar la seua composició a diferents llocs abans de decidir-nos per Agullent. No sé si deu ser casualitat, però el cert és que és un poble molt vinculat a l'aigua, els romans li deien Aquilus.

Una opció, llavors, seria treballar amb grans empreses de distribució.

Podríem. Carrefour ens va fer una oferta molt bona. Volien crear uns espais *gourmet bio* als seus centres comercials i ens van estar perse-

guint per comprar-nos la producció... però, al final, vam dir que no. No creiem que un canvi en les formes de consum pugui passar per aquestes multinacionals. Preferim apostar per la xarxa de consum que creu realment en el que està fent i que no ofereix un producte més: botigues especialitzades, cooperatives de consum, etc. El consumidor ecològic és molt conscient i no volem que ens associen amb empreses que tenen polítiques laborals i ambientals nefastes, però molt que tinguen un raonament *bio*.

Com es compra un equip per valor de 300.000 euros només amb 30.000?

No es fa! (riu). Hem hagut de comprar alguna maquinària, però altra l'hem adaptat a partir d'altres estris o l'hem automatitzat nosaltres mateixos. El most, encara el fem amb perola, com quan ho feiem a casa. Açò, per una banda, ens dona més feina, però, per l'altra, ens permet controlar molt més el procés d'elaboració que en una cerveseria automàtica. Podem intervenir sobre cada part del procés per definir el grau, l'amargor, el cos... Crec que açò fa que *Lluna* sigui una cervesa especial.

A més d'artesanes, sou ecològiques. Què vol dir això?

En general, totes les cerveses artesanes es fan sense additius, coadjuvants o estabilitzants, però açò no implica que la matèria primera sigui ecològica. Nosaltres garantim

que la malta no és transgènica i ha estat cultivada sense agroquímics i que el llúpul no té fungicides, que normalment en té molts.

Hi ha una certa fal·lera pels productes ecològics. Es ven bé l'eco-cervesa?

Ja ens agradaria (riu). Ningú no es beu una cervesa perquè siga ecològica si no li agrada, si la cervesa no és bona, no tens res a fer. Qui vulga fer-se ric, que no es dedique a la cervesa artesana. Açò s'ha de fer perquè es vol i perquè agrada.

Durant els darrers anys hi ha hagut un veritable boom de la cervesa artesana, tant a Catalunya com al País Valencià. Com el veieu?

Molt bé. Si hi ha més gent, serà més fàcil estendre una cultura de la cervesa. La nostra competència no són els altres artesans sinó les grans indústries.

Això és una moda? No hi ha tradició de fer cervesa aquí.

De fer-ne, no gaire, però sí de consumir-ne. L'Estat espanyol és el quart consumidor de cervesa per habitant d'Europa i, a les fires o trobades ecològiques, era fàcil veure gent consumint cervesa ecològica importada d'Alemanya. I, siaguem clars, importar cervesa -que és aigua en un 90%- no és gaire ecològic, sempre és millor la producció local. Molta gent ens va dir que estàvem bojos, però, si ho penses, és normal que al final acabara apareixent un sector; és obvi que el mercat existia.

. LA COLUMNA

Quant val la teva boca? I el teu cul? I el teu sexe?

Montse Marien
opinio@setmanaridirecta.info

I la vida... quant val una vida? Perquè és innegable que a la vida també li donem un valor monetari. D'això saben molt les companyies d'assegurances, es demanen indemnitzacions molt altes quan alguna negligència acaba amb la vida d'una persona i acceptem amb naturalitat que la vida d'una persona jubilada o impossibilitada manca totalment de valor monetari.

Si concedíssim realment un valor infinit a la vida viuríem en un búnquer... No obstant, en l'àmbit laboral, sempre es corren riscos de contreure malalties i de morir, i certament hi ha professions amb més riscos que d'altres, i hi ha vegades que els salaris que es perceben per aquest risc que es corre no el compensa. Un obrer de la construcció té molt més risc de morir que un executiu d'una multinacional, tanmateix, el sou d'aquest últim es multiplica exponencialment respecte a l'obrer... i acceptem treballar en condicions que posen contínuament en risc la nostra vida. Les persones que treballen al sector sanitari, constantment estan sent agredits per malalts o els seus familiars, tant és així que a l'Estat espanyol ja se celebra un dia específic per a això; i el mateix per als professors... És demagògia o no és demagògia tot aquest discurs?

Si concedíssim realment un valor infinit a la vida viuríem en un búnquer

Si la vida tingués un valor infinit, evitariem tant sí com no les guerres, la fam per manca de polítiques eficaçes a l'hora d'eliminar la gana al món (la gana al món s'eliminarà només amb una desena part del que s'ha inventat a rescatar als bancs espanyols).

Que tiri la primera pedra qui no vengui cap part del seu cos i dels seus sentiments i emocions al llarg del dia, en qualsevol acte quotidià. I és que jo no conec ningú que no vengui res. Quin preu es paga a diari per, simplement, alimentar-nos? Quin preu es paga a diari per sentir-nos valorats? Quin preu es paga a diari per escoltar un "t'estimo"? Quin preu es paga a diari per no sentir-nos sols?

HELENA OLCINA I AMIGÓ

